SENTEZ**12 - 13**

Ayasofya'nın Camiye Çevrilmesi Üzerine: Hakikat Değişmeyecektir!

Bazı kararlar, insanlığın gelişim evresinde aradan yüzyıllar geçmiş olsa dahi her zaman minnetle, saygıyla anılırken bazı kararlar ise ibretle insanlığın tarih sayfasında

yer alırlar. Son aylarda Ayasofya [Hagia Sofia] Kilisesi üzerinde yürütülen ve gündem oluşturan tartışmalarda, insanlığın hizmetinde bir miras olan mabedin "kılıç hakkı" gerekçe gösterilerek camiye dönüştürülmesiyle tarihe kara bir leke olarak not düşülmüştür.

Aradan yüzyıllar geçmesine rağmen ihtişamı ile büyülemeye devam etmesi, Ayasofya'nın uygarlık düşmanı gericiğin hedefinde olmasını doğurmuştur.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 29 Temmuz - 12 Ağustos 2020 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 217 www.ozgurgelecek18.net Ücreti: 2 TL

ANALİZ **15-16**

Covid-19 İle Birlikte Artan İşsizlik Ve Muhtemel Halk Hareketleri

Günümüzün uluslararası kapitalizminin içine girdiği yönelim, işsizliğin ana nedenini oluşturmuştur. Taşeron çalışma yayılmakta ve işçilere karşı şantaj olarak kullanılmaktadır. Tüm bunlar sosyal haklardan arındırılmış çalışma tarzını da öne çıkartmaktadır.

20 TEMMUZ **21-22**

Suruç'un Yıl Dönümünde Adalet Talebi Sokaklarda Yankılandı

Suruç'un 5'inci yıl dönümünde adalet talebi 1 ay boyunca sokak sokak dillendirildi. Gençlik Örgütleri tarafından kolektif örgütlenen eylem ve etkinliklerle 33'ler anıldı. 20 Temmuz süreci ve eylemlerine ilişkin bir değerlendirme ile anma etkinliklerini bu sayımızda bulabilirsiniz.

Gazetemizin Canlı Yayın Programları Devam Ediyor

Özgür Gelecek gazetesi, pandemi sürecinde başlattığı canlı yayın programlarına devam ediyor. Pandeminin ilk günlerinde düzenli olarak yayınlanmakta olan yayınlarda gündeme dair konular, konuklarla birlikte konuşuluyor. Geçtiğimiz iki hafta boyunca ise yapılan iki canlı yayınlara yine gündemi ve öznelerini konuştuk

İlk olarak 10 Temmuz günü Avrupa'da 10 devrimcinin tutuklanmasında sebep olan Münih Komünistler Davası'na dair program gerçekleştirildi. Bilindiği üzere 15 Nisan 2015'te Almanya merkezli Avrupa operasyonunda 10 devrimci gözaltına alınarak tutuklanmıştı. Geçen süre içinde yargılanan devrimciler serbest bırakılırken Müslüm Elma beş yılı aşkın bir süredir tutsak bulunuyor. Davanın karar duruşması yaklaşırken, canlı yayın programına konuk olan dava avukatı Yener Sözen ve davada yargılanan Musa Demir, canlı yayında üzerinden 5 yıl geçen dava sürecini anlattılar. Konuklar haksız tutsaklıklara, Avrupa'da devrimcilere yönelen saldırılara ve Alman emperyalizmi ile TC arasındaki ittifaka dikkat çektiler. Karar duruşması yaklaşırken davada tek tutsak olan Müslüm Elma'nın özgürlüğü için yapılan eylemlerde konuşulan konular arasındaydı.

20 Temmuz Suruç Katliamı canlı yayında konuşuldu

Diğer bir canlı yayın programımız ise 20 Temmuz 2015 tarihinde gerçekleştirilen Suruç Katliamı'na dair oldu. Katliamın 5. yılında katliamı lanetlemek ve hayatını kaybedenleri anmak için çok sayıda anma programı düzenleyen Gençlik Örgütleriyle gerçekleştirdiğimiz programımıza Anarşist Gençlik'ten Zeynel

Çuhadar, Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF)'nden Sinem Çelebi ve Yeni Demokrat Gençlik (YDG)'ten Yelda Öztürk katıldı.

Programda, Kobanê'ye, yıkılmış bir kentte umut olmak isteyen gençlerin Suruç'ta IŞİD çetelerinin saldırısına maruz kalmasının sebepleri, Rojava Devrimi ve dönemin koşulları konuşuldu. Katliamın üzerinden 5 yıl geçmesine rağmen Suruç için adaletin halen gelmediği, katliamın arkasındaki failerin ortaya çıkarılmadığı ve yargılanmadığı vurgulandı. Katliamın 5. yılında 'Suruç için adalet, herkes için adalet' şiarıyla gerçekleştirilen eylemler de konuşulan konular arasındaydı. Gençlik Örgütleri, gençliğin birleşik mücadele hattına da program boyunca vurgu yaptı.

Maoist Tutsak Şair Varavara Rao Kovid-19'A Yakalandı

81 yaşında olmasına ve birçok hastalığı bulunmasına rağmen salgın döneminde serbest bırakılmayan Maoist şair-yazar Varavara Rao, 22 aydır mahkemesi görülmezsizin hapishanede tutulmaya devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde eşi ve kızları tarafından kamuoyuna yapılan açıklamada Rao'nun ciddi hafıza kaybı yaşamaya başladığı ve kendi başına kendi temizliğini dahi yapamayacak durumda olduğu duyurulmuştu. Hakkında defalarca kefaletle serbest bırakılma başvurusu yapılan ve reddedilen Rao, bu kez Kovid-19'a yakalandı. Rao için Pazartesi günü Bombay Yüksek Mahkemesi'ne yapılan kefaletle serbest bırakma başvurusu, testi pozitif çıkmasına karşın reddedildi.

Partizan Okurlarından Dayanışma Pikniği

İstanbul Anadolu yakasında Partizan tarafından bir piknik örgütlendi.

Pandeminin yoğun geçtiği ve sokağa çıkma yasaklarının yaşandığı zorlu bir sürecin etkileri ağır ağır kırılıyor.

Partizan okurları ile devrimci dostların katıldığı piknik, salgınla birlikte insanlar arasındaki doğrudan temasın ve iletişimin zayıfladığı bir dönemin ardından söz konusu sürecin etkilerini kırmak ve geride kalan dönemi birlikte tartışmak ve dayanışmayı örnek amacıyla örgütlendi. Pandeminin hala belli yanlarıyla devam ediyor olmasından dolayı katılımın 30 civarında bir sayı ile sınırlı tutulduğu piknik, sabah saatlerinde kahvaltının kolektif bir şekilde hazırlanması ve yapılması ile başladı.

İkili sohbetler ve çeşitli aktiviteler ile devam eden piknik yapılan sohbet ile devam etti. Pandeminindevrimci, ilerici kamuoyu üzerinde yarattığı etki, egemenlerin pandemiye nasıl değerlendirdiği ve genel olarak devrimci, ilericilerin meseleye nasıl yaklaşması gerektiği, bu noktada dayanışmanın önemi üzerine keyifli ve rimli bir sohbet-tartışma yapıldı.

Pandeminin hâkim sınıflar tarafından bir fırsat olarak görüldüğü ve sosyal mesele söyleminin emekçiler arasındaki dayanışmanın ve etkileşimin zayıflatılması amacıyla ele alındığı, çeşitli örneklerle açıldı. Çok sayıda insanın söz alıp fikrini ifade ettiği tartışma oldukça canlı geçti.

Tartışmada aynı zamanda Dersim'de

son günlerde bölgenin ulusal bilincine yönelik kimi kesimlerce yürütülen propaganda ve çalışmalara da değinildi. Zazacılık söylemi üzerinden Dersim'in devrimci ve yurtsever güçlerle kurduğu bağın Kemalist bir çizgiye çekilmek istendiği, son olarak Nazimiye'de Hasret Gültekin heykelinin kaldırılmasının da bununla alakalı olduğu ifade edildi.

Kolektif bir şekilde hazırlanan öğle yemeğinin ardından hep bir ağızdan partizan türküleri söylendi.

Akabinde oldukça eğlenceli ve çekişmeli geçen bilgi yarışması ile piknik sona erdi. Kazanan gruba Nisan Yayımcılık etiketiyle çıkan Turnanın Çağrısı isimli eser hediye edildi.

Pikniğin, katılım ve coşku ile örgütlenmesi sırasında yerelden yoldaşların katkısı bakımından oldukça verimli geçtiği söylenebilir.

DAİŞ'leşen Faşizme Karşı: İSYAN MAYALANIYOR!

Selahaddin-i Eyyubi'nin kabri başında Fatıha okuyacak, Emevi Camii'nde namazımızı da kılacağız" diyen R.T.Erdoğan'ın hayalleri bölge halklarının direnişine çarpıp tuzla buz olunca makası değiştirme ihtiyacı duyuyor. R.T.Erdoğan, Şam'da kılamadığı Cuma namazını Ayasofya'da kılıyor, Mehmet'in kabrini ziyaret ediyor.

Son haftalarda AKP-MHP iktidarı adeta yangından mal kaçırmaya hızlandırılmış biçimde çeşitli yasal düzenlemeleri meclise getiriyor ve hızlı bir şekilde yasalara çıkartıyor. Önce bekçi yasası ardından baro yasası çıkartıldı. Baroların yasaya yönelik itirazları dikkate bile alınmadı. Üstelik yasa hakkında görüş belirtmek isteyen avukatlar kolluk güçlerinin saldırısına maruz kaldı.

Ardından İslamcı Türk faşizminin yıllandır dillendirdiği Ayasofya'nın camiye çevrilerek ibadete açılması da benzer bir şekilde hızlıca gerçekleştirildi. Ayasofya'nın ibadete açılması ve Cuma namazının burada kılınmasının bir şova dönüştürülmesi, iktidarın kendi tabanını birleştirmesi ve gerileyen kitle desteğinin bir noktada durdurulmasının ötesinde bir anlam taşımaktadır. Daha bir yıl öncesine kadar Ayasofya'nın ibadete açılması taleplerini provokatörlük olarak tanımlayan R.T.Erdoğan'ın bu adımı atmasının elbette ülkenin içinde bulunduğu ekonomik krizin boyutları başta olmak üzere bunun yanında hem içerde hem dışarda yaşanan gelişmelerle bağlantılı olduğuna kuşku yoktur.

Rejim, işçi sınıfına ve halka karşı savaş açmış durumdadır. Diğer bir ifadeyle sınıf savaşı tüm şiddetiyle sürmektedir. Olguya buradan bakıldığında, faşist rejimin attığı her adım, uygulamaya

koyduğu her politika, sınıf mücadelesi zemininde karşılığını bulmaktadır.

Son derece pragmatist, İslamcı faşist bir politikacı olduğu bilinen R.T.Erdoğan'ın bu adımı atması elbette kendi ideolojik formasyonunda "İstanbul'u yeniden fetheden lider" olma hayalinin gerçekleştirilmesine de karşılık gelmektedir. İktidarın denetimindeki medya araçlarıyla gerçekleştirilen faşist propaganda ve sokaklara dökülen kalabalığın attığı sloganlarda da bu durum net olarak anlaşılmaktadır. İktidarın DAİŞ'le aynı ideolojik formasyonda olduğu akıldan çıkarılmadan yapılacak bir değerlendirme, bize atılan bu adımların hedefi hakkında net bir fikir verir. Hatırlanırsa TC, Suriye'de ilk önce paravan cihatçı örgütleri kullanmış, DAİŞ'i Kürt halkının üzerine salmış; ne var ki DAİŞ yenilgiye uğratılınca bu kez kendi askeri gücünü devreye sokmuştu. Benzer bir durum Libya için de geçerlidir. İktidar, içerde halk hareketine yönelik kendi denetiminde paramiliter faşist çeteler örgütlerken, dışarıda da DAİŞ'ten boşalan yeri doğrudan kendi askeri gücünü devreye sokarak ve elbette çeşitli cihatçı çeteleri yeniden

örgütleyerek doldurma adımları atmaktadır.

Faşizm bu adımlarını atarken içerde ve dışarda son derece yoğun bir psikolojik propagandayı devreye sokmaktadır. Bunun bir yanında "İstanbul'un yeniden fethi" varken, diğer yanında "tarihsel düşman"ların tekrar devreye sokulması vardır. Türk hakim sınıflarının Suriye'yle başlayan, Libya ile devam eden işgalci ve yayılcı politikası, "tarihsel düşman"lar; Ermenistan ve Yunanistan'la devam ettirilmektedir. Azerbaycan-Ermenistan arasında yaşanan sınır çatışmasına müdahil olan faşizm, Azerbaycan'a açık destek sunarak, Ermenistan'ı tehdit etmektedir. Ermeni Soykırımı tehditleri havada uçmakta, toplumda Ermeni düşmanlığı bilinçli olarak körüklenmektedir.

Faşizm hemen ardından da Ege'de Yunanistan'la kriz yaratacak adımlar atmaktadır. Meis Adası yakınlarında sondaj yapma gerekçesiyle NAVTEX ilan ederek yeni gerilimlerin ortaya çıkmasına zemin sunuyor. İki ülkenin hakim sınıfları kendi çıkarları için Ege'de donanmalarını karşılıklı konumlandırıyor ve basına sızdırılan haberlerde Alman

emperyalizmin devreye girerek askeri bir çatışmayı önlediği açıklanıyor.

DAİŞ'leşen Türkiye Cumhuriyeti Beslediği cihadçı çeteler aracılığıyla 2012 yılında "inşallah biz en kısa zamanda Şam'a gidecek, Selahaddin-i Eyyubi'nin kabri başında Fatıha okuyacak, Emevi Camii'nde namazımızı da kılacağız" diyen R.T.Erdoğan'ın hayalleri bölge halklarının direnişine çarpıp tuzla buz olunca makası değiştirme ihtiyacı duyuyor. R.T.Erdoğan, Şam'da kılamadığı Cuma namazını Ayasofya'da kılıyor, Mehmet'in kabrini ziyaret ediyor.

İçerde son derece kesif bir ırkçı, şoven ve dinsel gericilik dalgası yaratılması, kılıçla, sancakla okunan hutbeyle adeta İstanbul'un yeniden fethedilmesi ve bunun bir şova dönüştürülmesi, elbette yeni Osmanlıcı hayallerin diri tutulmasına hizmet ediyor. Bunun yanında "komşularıyla sıfır sorun" söyleminden "sıfır komşu" durumuna gelmesi, İslamcı faşist iktidarın sıkışmışlığının da politik bir ifadesi olarak somut bir duruma karşılık geliyor.

Diğer bir ifadeyle faşizme artık "terörle mücadele" propagandası yetme-

mektedir. Faşizm, içerde ve dışarda DAİŞ başta olmak üzere türevi çetelerle gerçekleştiremediği hayallerini artık bizzat kendisi gerçekleştirme adımları atmaktadır. Ya da diğer bir ifadeyle faşizm, içerde ve dışarda yüzüne taktığı maskeyi çıkarıyor, kullanışlı araç olarak kullandığı İslamcı faşist çetelerin yenilgisi ve teşhir olmuşluğu nedeniyle kendi resmi güçlerini devreye sokuyor; halk düşmanı, katliamcı, tecavüzcü, baskıcı ve yasaklayıcı karakterini net olarak ortaya koyuyor. Karl Marks'ın 18. Brumaire'deki ifadeleriyle; *"devlet, kendi eski ilkel biçimine, şövalye kılıcının ve papaz kukuletasının düpedüz küstah egemenliğine dönmüş görünüyor."*

Dolayısıyla meselenin sadece İslamcı faşist bir liderin hayallerinin gerçekleştirilmesi olmadığı açıktır. Bu durum iktidarın attığı diğer adımlarda, uygulamaya koyduğu politikalarda belirginleşmektedir. Rejimin içinde bulunduğu kriz hali, işçi sınıfına ve halka karşı yürüttüğü savaş beraberinde kitlelerin geri duygularına hitap edecek kozların teker teker sahaya sürülmesini getirmektedir. Bu adımlarla birlikte, her türlü aykırı sesin bastırılması ve özellikle sosyal medyanın denetim altına alınması devreye sokulmaktadır.

Netflix'in sansürlenmesiyle başlayan ve gelinen aşamada faşizmin gerçek yü-

zünün teşhir edilmesinin en önemli araçlarından biri olan sosyal medya platformlarının düzenlenmesi adı altında sansüre maruz bırakılması adımıyla süren saldırı, AKP'nin patronlara son kıyağıyla devam ediyor. İşsizlik Fonu'ndan patronlara sermaye aktarımı yapacak ve ücretsiz izne çıkarmayı meşrulaştıracak yasanın kabul edilmesiyle sürdürülüyor. Bu adımı kıdem tazminatına, yoksulluk sınırında tutunmaya bile yetmeyen ücretlere göz dikilmesinin izleyeceği ihtimali güçlüdür.

İslamcı faşizmin DAİŞ karakterini en somut gösteren gelişmelerden birini iktidarın "İstanbul Sözleşmesi" karşısındaki tavrı oluşturmaktadır. İstanbul Sözleşmesi, faşist iktidar tarafından iptal edilmek istenmektedir. Kadınlara yönelik saldırıların hız kaybetmeden devam etmesi, taciz ve tecavüz vakalarının neredeyse süreklileşmesi, bunun yanında hayvanlara yönelik şiddet vakaları ve devlet aygıtının bunlar karşısındaki tavrı bize faşizmin topluma dayattığı ahlaki çürümenin boyutunu da göstermektedir. Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan taciz ve tecavüz ve de devamındaki cezasızlık ise özel bir devlet politikasıdır.

İslamcı faşizmin attığı bu adımlar beraberinde hakim sınıf klikleri arasında da tartışmanın içeriğine yansımış görünüyor. Özellikle Ayasofya'nın

camiiye çevrilmesi ile faşizmin Kemalist Cumhuriyet'ten İslami bir cumhuriyete, halifelige doğru bir değişim yaşadığı propaganda ediliyor. İşçi sınıfı ve halk açısından her ikisinin de aynı olduğu açıktır. Bu noktada sınıf bilinçli proletaryanın iki klik arasında bir tercihte bulunması söz konusu değildir. Hakim sınıf klikleri, bu tür meselelerde karşı karşıya gelirler ama söz konusu işçi sınıfı ve halkın çıkarları olduğunda kendi sınıf çıkarları gereği anlaşmakta bir an bile tereddüt etmezler.

Faşizm başaramayacak!

DAİŞ'leşen yüzüyle faşizm, işçi sınıfına, kadınlara, gençlere, Kürt ulusuna, azınlık milliyet ve inançlara, LGBTİ+'lara, kısacası halkımıza yönelik saldırılarında başarılı olamayacaktır. Aslında faşist diktatörlüğün bu kadar saldırganlaşmasında esas olarak kaybetme korkusu belirleyicidir. Faşizm korktuğu oranında saldırganlaşmakta, daha fazla ırkçılık, şovenizm, dinsel gericilik ve ataerkillik devreye sokulmaktadır. Örneğin Ayasofya'da kılınan Cuma namazının şova dönüştürülmesi, dinin bu derece bir araç olarak kullanılmaya çalışılması nedensiz değildir.

Örneğin kadın mücadelesinin bütün baskı ve saldırılara rağmen mücadeleyi büyütmesi, İstanbul Sözleşmesi ile ilgili net bir tavır sergilemesi, faşizmin korku-

sunun nedenlerinden biridir. Bu nedenle bir kadının katledilmesini protesto içrikli eyleme dahi saldırılmakta ve kadınlar işkenceyle gözaltına alınmaktadır. Ancak dipte büyük bir öfke mayalanmaktadır.

Gençlik örgütlerinin Suruç Katliamı'nın 5. yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirdikleri yaygın ve kitlesel anma etkinlikleri de faşizmin bütün baskı ve saldırılarına karşı başaramayacağını bir göstergesidir. 20 Temmuz'da ortaya konulan direniş, mücadele ruhu, savunmada değil saldırıda olma hali ve birleşik mücadelenin örgütlenmesi faşizmin gençliği teslim alamayacağını en iyi göstergesidir.

Devrimciler önünde önemli görevler olduğu açıktır. DAİŞ'leşen faşizme karşı mücadelenin özellikle işçi sınıfı içinde çalışmaya güçlendirilmesi gerektiği açıktır. Kadın ve gençlik hareketi bu çalışmanın nasıl olması gerektiğine dair önemli dersler vermektedir. Görevimiz bu pratiklerden öğrenmek ve dipte mayalanan isyan dalgasıyla ilişkilenecek sürdürmek, kitle hareketinin içinde olmaya devam ederek daha üst boyutta örgütlenmektir. Kitlelerin mücadelesi olduğu müddetçe faşizm başaramayacaktır. Sorun öncünün kendini bu isyanın içinde örgütlemesidir. Bu görev güncelliğini korumaktadır.

Mini İstihdam Paketi; Patrona Maksimum Kıyak, İşçiye Sefalet!

Emperyalist-kapitalist sistemin hepimizin bildiği gibi en belirgin özelliği krizi kendi lehine fırsata dönüştürme rutini ve bu durum pandemi süreci ile beraber bir kez daha karşımıza çıkmaktadır. Yıllarca mücadele yürütülerek kazanılmış her türlü hak teker teker gasp edilmeye çalışılmaktadır. Ülkemizde iktidar sahipleri pandeminin açıklandığı andan itibaren krizi fırsata çevirmekte giderek ustalaşarak her kazanılmış hakkın ortadan kaldırılması, ortadan kaldırılamadığı durumlarda altı boşaltılarak işlevsiz kalmasını hedeflemektedir. Bugünkü durumda tüm diğer düzenlemelerle beraber iktidarın yapmak istediği işçi ve emekçilerin yıllar süren mücadele ile kazandıkları hakları yok ederek ya da törpüleyerek çalışma yaşamının sermaye lehine yeniden düzenlenmesidir. Devlet ardi ardına açıklanan, adında istihdam kelimesi düşmeyen kanun düzenlemeleri ile yavaş yavaş kendi yolunda adımını atmaktadır. Her istihdam paketinde işçi ve emekçilerin hakları gasp edilip sermayeye yeni alanlar açılmaktadır. Pandemi süreci ile geçici olarak getirilen düzenlemeler kalıcı hale getirilmektedir. AKP milletvekillerinin imzası ile meclise getirilen, gündemde "mini istihdam paketi" olarak anılan istihdam paketi ile ilgili düzenlemeleri içeren "İşsizlik Sigortası Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun Teklifi", TBMM Genel Kurulu'nda kabul edildi. Kabul edilen pakette istihdam paketi adı altında işçi ve emekçilerin hakları gasp edilmektedir.

Ücretsiz izin dayatması bir yıl uzatıldı!

Daha önce açıklanan "işten çıkartmalar yasaklanıyor" adı altında işçi ve emekçilere ücretsiz izin dayatan ve günde 39 liraya mecbur bırakan 17 Ağustos'ta sona erecek olan düzenleme, her defasında 3 aya kadar olmak üzere, 2021 Haziran ayı sonuna kadar uzatıldı. Bu durum patronun ağzından çıkan bir sözle ücretsiz izin uygulamasına geçirilen işçinin, ayda 1168 TL sefalet ücretine bir yıl daha mahkûm olması anlamına geliyor. İşçi kendisi işten çıkmaya kalktığı anda ise hiçbir hak iddia edemiyor. Normalde iş sözleşmesinin askıya alındığı özel bir durum olan ücretsiz izin, tarafların anlaşması halinde mümkün oluyordu ve patronun bu durumu, işçiye yazılı olarak bildirmesi gerekiyordu. Bu düzenleme ile

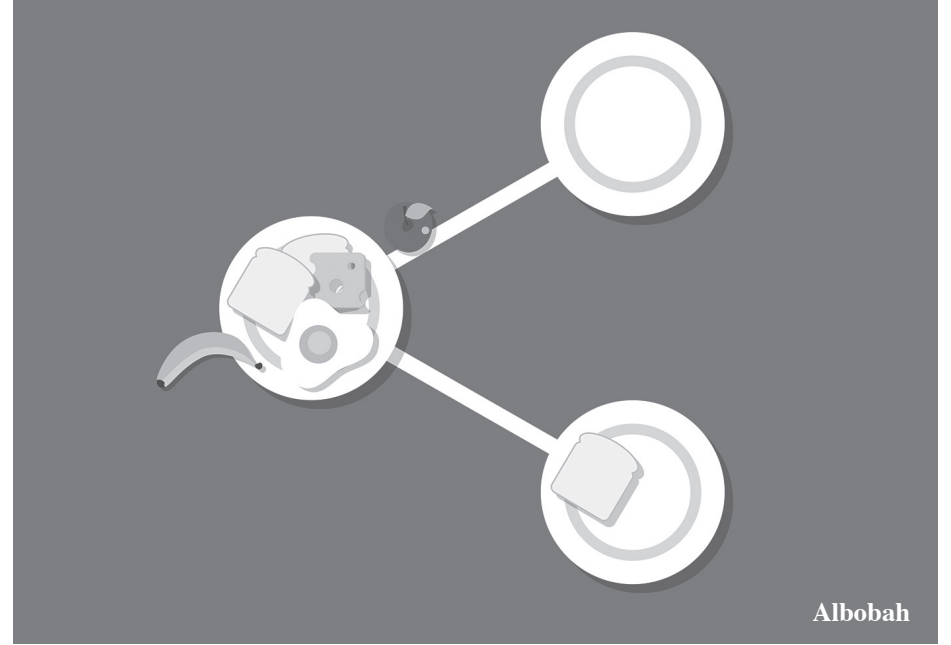
patrona tek taraflı olarak sınırsız bir yetki bir yıl uzatılmış oldu. Diğer taraftan ücretsiz izin tehdidi, izne ayrılmayan işçilerin tepesinde bir baskı aracı olarak kullanılmak için hazırda durmasına neden olmaktadır.

Mini pakette patrona maksimum kıyak!

Yasalaşan pakette her ne kadar işçilerin işten çıkarılmaması için gerekli tedbirler bir yıl daha uzatıldı dense de önceki pakette patronlara işten çıkarmak için verilen manevra alanı daha fazla genişletiliyor. Önceki pakette, 25/II olarak bilinen ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırılık halinde işçi, işveren tarafından işten çıkartılabiliyordu. Kabul edilen yeni mini istihdam paketi ile bu yasanın yanına "belirlenmiş süreli meslek veya hizmet sözleşmelerinde sürenin sona ermesi, işyerinin herhangi bir sebeple kapanması ve faaliyetinin sona ermesi, ilgili mevzuatına tarafından yapılan her türlü hizmet alımları ile üretim işlerinde işin sona ermesi" eklendi ve bahsi geçen durumlarda da işçiler işten çıkartılabilecek. Bu eklenen madde mevsimlik çalışmak zorunda kalan ya da şantiyede iş bitimine göre çalışan binlerce işçinin işten çıkartılması anlamına geliyor. Hatırlayalım onlarca işçi pandemi döneminde ahlak ve iyi niyet kurallarına aykırılıktan tamamen patronun inisiyatifinde olan, aksini kanıtlanma zorunluluğu tamamen işçinin omuzlarına bırakılan yasa yüzünden işten çıkarıldı. Kimi korona testi yaptırdığı için, kimi eksik gördüğü şeyleri dile getirdiği için, kimi de kendilerine yemek olarak verilen ekmek arası ispanağın fotoğrafını sosyal medyada paylaştığı için. Genişletilen işten çıkarma maddesi aslında tam da AKP için nokta atışı bir düzenleme. Ülkeyi kendi yandaşları için şantiye alanına çeviren iktidar, on binlerce inşaat işçisinin işten çıkarmalarını kolaylaştırmaktadır. Bilindiği üzere inşaat işçileri ya yevmiyeli ya da iş bitimi üzerinden çalışır. Bu yasa ile işten çıkarmalarının önünde hiçbir engel kalmamaktadır.

İşverene bir kıyak da İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu'nun, 50'den az çalışanı olan ve az tehlikeli sınıfta yer alan işyerleri ile kamuya ait işyerlerinde iş güvenliği uzmanı ve işyeri hekimi görevlendirilmesine ilişkin hükmünün yürürlüğü de 2023 yılının Aralık ayı

İşçi ve emekçilerin kazanılmış hakları gasp edilmekte, yıllardır işçilerin alınteri ile biriken fonlar sermayenin hizmetine sunulmaktadır.

sonuna ertelenmesi ile sağlandı. Patronlar bir masraf kaleminden daha kurtuldu.

İşsizlik fonu; sermayenin yedek akçesi!

Yasalaşan paketle yeni tip koronavirüs (Covid-19) salgını döneminde kısa çalışma ödeneği alan ya da nakit destekli ücretsiz izin uygulanan işyerlerinin işveren ve işçi Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) primlerinin önümüzdeki 3 ay boyunca İşsizlik Sigortası Fonu tarafından ödenecek. Bu durumda SGK primlerinin tamamı, brüt ücretin yüzde 35'i İşsizlik Sigortası fonundan ödenecek. Önümüzdeki 3 ayda SGK'ya patronların ödemeleri gereken toplam 12 milyar 990 milyon liralık prim, işsiz kalanların lehine kullanılması gereken İşsizlik Fonu tarafından ödenecek. Yani işçilerden kesilen paralarla oluşan fon işverenlere aktarılmaktadır. İşsizlik Fonu her fırsatta patronların lehine kullanılmaktadır. Son 18 yılda fon kaynaklarının sadece dörtte biri işsizler için kullanılırken, dörtte üçü iktidar ve patronlar tarafından kullanıldı. Bu süre zarfında işsiz kalanların sadece yüzde 13'ü işsizlik sigortasından faydalanabildi. İşsiz kalan her yüz kişiden 87'si gerekli şartları taşımadığı için işsizlik ödemesi alamadı. İşsizlik Fonu tam olarak "işçiden alma patrona verme fonu"na dönüştürüldü.

Soma maden işçisinin hakları gasp edildi!

Mini pakette "Soma maden işçilerinin hakları ödeniyor" adı altında, madenciler

sadece kıdem tazminatına mahkûm edildiler. Soma'da 13 Mayıs 2014 tarihinde meydana gelen maden ocağı kazası sonrasında Işıklar, Atabacası ve Geventepe ocaklarında çalışan ve kıdem tazminatına hak kazanacak şekilde hizmet akdi sona erdirilen işçilerden kıdem tazminatlarını alamayanların tazminatları, 2 ay içerisinde başvurmaları halinde Türkiye Kömür İşletmeleri tarafından ödenecek. Altı yıldır haklarını alamayan işçiler sadece kıdem tazminatına mahkûm bırakıldılar. Bu yasa ile işçiler ihbar tazminatları, ödenmemiş ücretler için faiz hesaplaması, sosyal haklar, sakat kalan ve malul olanların tazminatları, iş kazası tazminatları gibi haklardan mahrum bırakıldılar. İşçilerin haklarını sanki bir lütufmuş gibi istediği zaman veren devlet bu tazminatı da altı taksitte ödeyecek.

Görüldüğü gibi mini istihdam paketi patronlara maksimum kıyaktan başka hiçbir şey getirmemektedir. İşçi ve emekçilerin kazanılmış hakları gasp edilmekte, yıllardır işçilerin alınteri ile biriken fonlar sermayenin hizmetine sunulmaktadır.

İktidar pandemi süreci ile birlikte çalışma yaşamının sermayenin lehine yeniden düzenleme hamlesini gelen toplumsal tepkilere paralel olarak hayata geçirmektedir. Bu hamlelerini kimi zaman açık kimi zaman başka gündemlerin arkasına gizleyerek yapmakta, bu doğrultuda kendi nâmına ciddi bir tutarlılık izlemektedir.

“Arkadaşlarımız eski yerlerine dönene kadar mücadele edeceğiz.”

PTT Emekçilerinden Ankara’ya Yürüme Kararı

Salgın döneminde çalıştıkları Posta ve Telgraf Teşkilatı (PTT) işyerlerinde koruma ekipman talebinde buldukları için Basın Yayın İletişim ve Posta Emekçileri Sendikası (Haber-Sen) üyesi 11 kişi sürgün edildi. Sürgünlerin ardından PTT Genel Müdürlüğü’yle bir dizi görüşme talebinde bulunan sendikaya olumlu ya da olumsuz bir yanıt verilmedi. Yaşanan sürgünlerin insanlık suçu olduğunu ifade eden Haber-Sen Merkezi Yürütme Kurulu (MYK) geçtiğimiz hafta sürgünlerin gerçekleştiği Diyarbakır, Giresun, İzmir ve İstanbul’dan 27 Temmuz Pazartesi günü Ankara’ya yürüyeceklerini açıkladı.

Sürgün edildiler, haklarımızı kullanacağız

Mezopotamya Ajansı’ndan Emrullah Acar’a konuşan Haber-Sen Genel Başkanı Musa Özdemir, “Bizde salgında imzalanan mutabakatın uygulanmasını istedik. Bu talebimize karşı işyeri temsilcilerimiz, şube yöneticilerimiz ve üyelerimiz aileleri ile birlikte sürgün edildiler” dedi.

Sürgün kararının Haber Sen’in sendikal örgütlülüğüne yönelik bir uygulama olduğuna dikkati çeken Özdemir, şöyle devam etti: “27 Temmuz’da il il PTT önlerinde basın açıklamaları yapıp Ankara’ya ulaşıp PTT Genel Müdürlüğü önünde oturma eylemi gerçekleştireceğiz. Fiili meşru bütün haklarımızı kullanacağız. PTT emekçilerinin Ankara’ya yürümekten başka yolu kalmadı.”

Özdemir, “Arkadaşlarımız eski yerlerine dönene kadar mücadele edeceğiz. Birileri bizi sürgün edebilir ancak bizler haksızlığın, hukuksuzluğun karşısında ses çıkardık ve her zamanda sesimizi yükseltmeye devam edeceğiz” diye konuştu.

Yurttaşlara da seslenen Özdemir, “Pandemi dönemindeyiz, isteğimiz zaruri olmayan kargoları biraz erteleyin” dedi.

Bağımsız Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Çetin: Mücadele Henüz Bitmedi

Haklarını almaya çalışan işçilerin yıllardır siyasi iktidar, mahkemeler, işveren ve işveren yanlısı sendika tarafından oyalandığını belirten Çetin, mücadelenin henüz bitmediğini, halen haklarını alamayan birçok işçinin olduğunu belirtti.

2014 yılında 301 maden işçisinin katıldığı Soma Katliamı’ndan sonra katliamın faili Soma Holding tarafından hiçbir gerekçe sunulmadan SMS yoluyla işten atılan ve 6 yıldır tazminatlarını almak için mücadele eden binlerce işçinin direnişi kazanımla sonuçlandı.

Yıllarca üst işverenleri Türkiye Kömür İşletmeleri tarafından tazminatları verilmeyen ve Maden-İş Sendikası tarafından uzun vadeli ve ödenmeyen protokollerle oyalanan işçilerin yıllardır verdiği mücadeleyi ve 6 yıllık mücadelenin sonucunda meclisten çıkan karar sonrası elde edilen kazanımı Bağımsız Maden-İş Sendikası Genel Başkanı Tahir Çetin’e sorduk.

Haklarını almaya çalışan işçilerin yıllardır siyasi iktidar, mahkemeler, işveren ve işveren yanlısı sendika tarafından oyalandığını belirten Çetin, mücadelenin henüz bitmediğini, halen haklarını alamayan birçok işçinin olduğunu belirtti.

Soma’da maden ocaklarında çalışırken çıkartılan ya da emekli olan işçilerin 6 yıl boyunca tazminatlarını alamadığını belirten Çetin, “5 yıldan sonra Türkiye Maden-İş Sendikası ve siyasi iktidar tarafından aldatıldığının farkına vararak sendikamız Bağımsız Maden-İş Sendikası’na geldiler. Bize tazminatlarını beş senedir alamadıklarını ve nasıl alabileceklerini soran bu işçiler ile kamuoyu oluşturarak örgütlü mücadeleyi başlatmış olduk. Mahkemelerin vereceği kararın bizim lehimize olmayacağı, patronların lehine olacağını bilerek işçilerle birlikte kamuoyu oluşturulmasına karar verdik. Soma Kömür İşletmeleri’ne ait Atabacası, Eynes ve Işıklar Maden Ocağı işçileri de ‘biz de tazminat mağduruyuz’ diyerek mücadeleye girdi. Ayrıca Uyar Madencilik firmasında tazminatları verilmeyen işçiler de direnişe katılınca sayı toplamda 3500’e ulaştı. Bu süreçte Soma’dan Ankara’ya doğru bir yürüyüşümüz oldu ve anayasal hakkımız olan bu yürüyüş Soma çıkışında engellendi. Ancak direnişimizi devam ettirdik. Bunun sonucunda ise Türkiye Kömür İşletmeleri’ne bağlı olduğu ortaya çıkan Eynes Madeni’nde çalışan işçilerin 1800’ünün tazminatı

öndendi” dedi.

Daha önce işçilerin haklarının ödenmesinin mecliste önerge olarak verildiğini ve kendilerine önergenin torba yasayla geçeceğinin sözünün verildiğini belirten Çetin, “Ancak yıllar boyunca siyasi iktidar tarafından adım atılmadı. Sonra Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı ile bir görüşme yapıldı. Bakanlık ‘meclise önerge verilmesi lazım’ dedi. Siyasi iktidarın bir milletvekili tarafından verileceği belirtilen önerge için görüşme sonrasında avukatımız bir önerge hazırladı” diye belirtti.

Önergede işçilerin sıkıntılarının açık, düzgün bir şekilde anlatıldığını belirten Çetin, “Mecliste önergeyle ilgili bir görüşme yapıldı ve sunuldu. Tabi bizim gönderdiğimiz önerge değiştirilerek sunulmuş. Biz de dedik ki ‘biz size bu önergeyi göndermedik, bu önerge sorunlarımızı çözemez, sorunlarımızın tamamen çözülmesi için bütün verdiğimiz maddelerin sunulması lazım’ diye uyardık. Bu süreçten sonra taleplerimizin tamamının değiştirilmeden sunulması için Soma Kaymakamlığı önünde direnişe geçtik. Sağ olsunlar muhalefet partilerinin vekilleri ve grup başkanvekillerinin de destek vermesi sayesinde Soma Şirketinin tazminat sorunu tamamen çözüldü. Böylece en azından 6 yıldır işçilerin süren adalet

mücadelesi bir nebze de olsa çözülmüş oldu” diye ifade etti.

Soma AŞ. dışındaki Uyar ve Eynes Madencilik işçilerinin alacaklarının halen ödenmediğini belirten Çetin, “Mücadelemiz henüz bitmedi. Bu şirketlerden haklarını alamayan işçiler için de mücadelemiz devam edecek. Özellikle Uyar Madencilik’te gözünü, bacağına kaybeden, çeşitli ölümcül kazalar geçiren bazı arkadaşlarımız var. Bunların davaları ayrı olarak devam etmektedir. Bu mahkemeler bitince ayrı bir görüşme yapılacaktır. Bunun dışında Atabacası, Işıklar ve Geventepe işçilerinin kıdem ve ihbar tazminatı alacağı kaldı. Bu arkadaşlarımızın sürecini takip etmeye devam edeceğiz” sözlerini ifade etti.

Son olarak Bağımsız Maden-İş’in yaklaşık 1,5 sene önce kurulduğunu ve sendikanın işçilerin haklarını elde etmek için bir araç olarak ortaya çıktığını belirten Çetin, “Bundan önce Dev Maden-Sen’in örgütlenmesini de yapmaya çalışmıştık. Ancak başarılı olamadık. Bu kazanım bizim için iyi bir kazanım oldu. 5 senedir mağdur olan işçilerin haklarını bir araya gelerek 1,5 senede elde etmiş olduk. Özetle sendikamız bu mücadele içerisinde ortaya çıktı. Bu birliktelik de güçlü bir mücadeleyi doğurdu. Neticesinde ise kazandık” sözlerini kaydetti.

Maşuk Öztekin: “Muhafif olan Herkesi Tasfiye Etmeye Çalışıyorlar”

Özgür Gelecek gazetesi olarak 4'üncü yılına giren KHK zulmünü, KHK ile işinden edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'ndan (KESK) Maşuk Öztekin ile konuştuk.

15 Temmuz 2016 darbe girişiminin üzerinden 4 yıl geçti. AKP iktidarının besleyip büyüttüğü FETÖ ile girdiği klik dalaşının sonucunda milyonlarca insanın mağdur edildiği bir süreçte böylelikle başlamış oldu. Darbe girişiminin hemen ardından ilan edilen OHAL ile iktidar yönetimini daha da otoriterleştirdi, dönemde çıkardığı KHK'larla yüzbinlerce kamu çalışanını işinden etti, işe girmek isteyeniyse güvenlik soruşturmalarıyla kapisında süründürdü.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak 4'üncü yılına giren KHK zulmünü, KHK ile işinden edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'ndan (KESK) Maşuk Öztekin ile konuştuk. Öztekin, AKP iktidarının cemaatle mücadele adı altında tüm muhalifleri tasfiye etmeye çalıştığını vurguladı.

Merhabalar, sizi tanıyalım öncelikle

Trakya Üniversitesi matematik bölümü mezunuyum. Bir süre özel eğitim kurumlarında matematik öğretmenliği yaptım. Ardından KPSS'ye girip Bağcılar Tapu Müdürlüğü'ne memur olarak atandım. Görev süresi boyunca KESK Yapı Yol-Sen Sendikası iş yeri temsilciliği yaptım.

Sizin hukuksuzca işten atılma süreciniz ne zaman başladı?

Bağcılar Tapu Müdürlüğü'nde görev

yaparken 15 Temmuz darbe girişiminden 3 ay sonra 29 Ekim 2016 tarihli, 675 sayılı KHK ile ihraç edildim. Ancak ihraç edildiğim tarih itibari ile hakkımda herhangi bir adli veya idari soruşturma yoktu.

İşe iade davası açtınız mı? Açtıysanız o süreç nasıl işledi?

İhraç edildikten sonra işe iade davası açtım. ama davalar hemen reddedildi. Bunun üzerine adres olarak da OHAL Komisyonu gösterildi. Bu kez de komisyona başvurdum. Ancak komisyon da reddetti. Bunun üzerine Ankara KHK'ler için özel görevlendirilmiş idare mahkemesine başvurarak davayı açtım.

OHAL komisyonunda dört yıldır hala açıklanmayan kararlar var ve buradan baktığımızda görüyoruz ki, komisyonun amacı Türkiye açısından zaman kazanmak.

AİHM'de 27 Avrupa Komisyonu üyesi ülkenin toplam dosya sayısı 52 bin ama sadece Türkiye'den oraya gitmeyi bekleyen 140 bin civarı KHK dosyası var.

İş yükünün bir anda dört katına çıkmaması için AİHM, Türkiye'ye komisyon kurma önerisi getirdi. Bu komisyon kuruldu ancak bu komisyonun yüzde 90'a yakın vermiş olduğu ret kararlarıyla aslında etkili bir iş hukuk yolu olmadığı anlaşılmaktadır.

Dönemin Adalet Bakanı Bekir Bozdağ; ihraç edilenlerin suçlu olması gerekmiyor, biz bunu idari bir tasarruf ile gerçekleştirdik. Çalışmak istemediğimiz ile çalışmayız” demişti. Ve gerçekten de hukuk hiçe sayılıp, keyfi kararlarla daha da ötesinde iktidara muhalif kişiler ihraç edildi. Özellikle KESK'li ihraçlar, FETÖ ile AKP ittifak halinde olduğu dönemde bile bunlara karşı en sert eleştiriyi getiren sendikaların başında gelir. Eski ortakların anlaşmazlığa düştüğü durumda Kürtler, muhalif kesimler, sendikalar hedef alındı.

Bu sürecin sonrasında KHK'liler ile toplamda 140 bine yakın insan ihraç edildi. 126 bini geri dönüş için OHAL komisyonuna başvurdu. Bunların 108 bini komisyonda görüşüldü. Yüzde 90'ına ret verildi. Bu 140 bin ihracın 4.550'si KESK üyesi. KESK'lilere atfedilen suçlama ise Kürt siyasal hareketi ve sol gruplarla irtibat ve iltisaklı olmak. İltisak kavramı Türkiye hukuk literatürüne bu süreçle dahil oldu. İltisak kavramının hukuki bir zemini yok hala ne olduğu belirsiz. Ama bu kavramla muhalif olan herkesi tasfiye etmeye çalışıyorlar.

KHK'lıların hak arama mücadelesi 4 yıldır devam ediyor. Bu sürece dair ne söylemek istersiniz?

4 yıllık süreç elbette çok zor geçti ve geçiyor. Ancak sendikamız ihraç edilen üyeleri ile olağanüstü bir dayanışma süreci gösterdi. Hiçbirimizi yalnız bırakmadı. Maddi olarak üyelerine vermiş olduğu dayanışma aidatı ve yine verdiği hukuki desteklerle yanımızda durdu. Aynı zamanda hak arama mücadelemizde de aktif bir şekilde yanımızdaydı. Ancak ihraç edilenlerin yüzdesine baktığımızda KESK'in çok önemli bir rol üstlendiği görülecektir. KESK dışındaki diğer sendikalar mağdur olan ve ihraç edilen üyelerini kapıdan bile içeri sokmadı. Yani hiç bir desteği olmadı. Örneğin; Memur-Sen veya Kamu-Sen. İhraç edilenlerin yüzde 70'i bu sendikaların üyeleri. FETÖ suçlaması ile ihraç edilenler bunlar...

Ancak bunlar kendi üyeleri için hak arama mücadelesine girmediler. Gerçi ihraç edilenler de açıktan ciddi şekilde hak arama mücadelesine girmediler.

Manisa Salihli ilçesine bağlı Çapaklı Köyü yakınlarında kurulmak istenen biyogaz enerji santraline karşı nöbet tutan köylülere jandarma saldırdı.

Çapaklı Köylülerine Jandarma Saldırdı

Manisa Salihli'de Çapaklı Köyü yakınlarında kurulmak istenen biyogaz enerji santraline karşı nöbet tutan köylülere jandarma saldırdı, köylülerden yaralananlar ve gözaltına alınanlar oldu.

Çapaklı Köyü yakınlarında yapılmak istenen biyogaz tesisine karşı günlerdir nöbet tutan köylüler bugün sabah saatlerinde jandarmanın “yolu açın” ihtarını ile karşılaştılar. Yaşam alanlarında biyogaz tesisi istemediklerini belirterek yolu açmak istemeyen köylülere saldıran jandarma, en önde bulunan kadınlara kalkan ve coplara vurdu.

En öndeki kadınlara saldırdılar

Köylülerden Rahime Gültekin, jandarmanın yolu açmaya çalışması üzerine köylü kadınlar olarak en öne geçtiklerini belirterek “Bizi yerlerde sürüklediler, askerler kollarımıza bellerimize vurarak yolu açtılar. Bizi, köyümüzü, çoğumuzu çocuğumuzu zehirleyecekler. Kadınız biz, bizi dövdüler, copla vurdular kolumuza, şimdi de ‘dövmedik’ diyorlar. Erkekleri gözaltına aldılar, biz de dayak yedik. Bize fotoğraf çekirtmiyorlar, kendileri çekiyorlar oysa” dedi.

“Çevik kuvvet köylüleri şirketin yolundan uzaklaştırmaya çalışıyor”

Salihli Çevre Platformundan Hakkı Uysal, “Köylülerin yolu açmaması üzerine jandarma müdahale edip köylülere vuruyor. Kadınların dövülmesine tepki gösteren birkaç köylüyü de gözaltına alıyor. Arbede sırasında yaralanan köylüler var. Çevik kuvvet, şirketin yaptığı yolun girişini tutup köylüleri o bölgeden uzaklaştırmaya çalışıyor” dedi.

Köylülerin bölgedeki yaşam nöbeti devam ederken köy yolunu kapatarak şirketin çalışmalarına izin vermemeleri üzerine araziye getirilen kepçeler geri çekildi.

Kampanyamız Sürüyor; Kadınlarla Buluştukça Enerjimiz Birleşiyor

Kampanyamıza dair çalışmalarımızı gerçekleştirirken bunun bir ayağını da sokakta örmek, diğer kadın örgütleriyle dayanışmayı büyütürük var olan saldırılara göğüs germek bizler açısından esas noktalardan biri.

Yeni Demokrat Kadınlar olarak temmuz başında “Pandemiye kadınlar konuşuyor, patriarkanın maskesi düşüyor: Pandemiye bir de bana sor!” şiarıyla başlattığımız kampanyamız sürüyor.

Kadınlar olarak pandeminin yarattığı karantina öncesi, süresi ve “normalleşme” sürecinde saldırıların hedefindeyiz. Bu nedenle daha fazla konuşmak, paylaşmak ve güçlenmek her zamankinden daha acil ve elzem bir ihtiyaç.

Devletin “Yeni Normal” diye tariflediği süreç aslında pandemi fırsatı ile kadınların kazandığı hakların gasp edilmesi, yok edilmesi anlamı taşımaktadır.

Bu nedenle “Biz konuşursak, maske takmış erkeklik susar. Biz konuşursak, maske takmış erkek egemen sistemin gizli ittifakıyla bize dayattığı tecrit kırılır. Biz konuşursak, pandemi ve ‘normalleşme’ gölgesinde bırakılmaya çalışılan emek, kimlik ve beden mücadelemizi, çalınmaya çalışılan haklarımızı ve direnişimizi... O maske düşer!” diyerek pandeminin maskesi ardındaki erkek egemenliğini, patriarkanın güçlenme çabasının maskesini düşürmek üzere yola çıktık.

Çalışmalarımızı kurduğumuz komisyonlar ile planlı bir şekilde yürütüyoruz. Afişlerimizi çıkardık, komisyonlarımız ilk toplantılarını aldı ve planlamalarına başladı. LGBTİ+’larla röportajlar yapıldı; İstanbul’da Sarıgazi, Gülsuyu, Esenyurt, Gazi mahallelerinde kadınlarla buluşulurken Ankara, Aydın ve Antalya’da kampanya çalışmalarına başlandı.

Kadınlarla buluşmalarımızda ataerkinin kadınların kazanımlarına, İstanbul Sözleşmesi’ne, kadın katliamlarına yönelik saldırılarına dair sohbetlerimizi gerçekleştirirken diğer yandan diğer kadın örgütleriyle birlikte bu saldırılara karşı örgütlediğimiz eylemler de aralıksız sürüyor. Kampanyamıza dair çalışmalarımızı gerçekleştirirken bunun bir ayağını da sokakta örmek, diğer kadın örgütleriyle dayanışmayı büyütürük var olan saldırılara göğüs germek bizler açısından esas noktalardan biri. Diğer yandan kampanyamızla birlikte kadınlarla bir araya gelmek, deneyimlerimizi paylaştıkça güçlenmek ve direnme noktalarımızı birleştirmek mücadelemizi büyütme potansiyeli taşıyor. Erkek egemen devletin bu potansiyele yönelik saldırıları devam etse de kadın mücadelesi asla engellenemeyecek.

İstanbul’da LGBTİ+’larla buluştuk
Kuşkusuz pandemi sürecinde ataerki ve heteroseksist sistemin en fazla saldırıldığı kesimlerden birisi de LGBTİ+’lar. Bu nedenle “Pandemiye bir de bana sor” kampanyamızı genç LGBTİ+’larla konuştuk. Gençler pandemiye ve “normalleşme”yi nasıl gördüklerini anlattı.

Uzay, 19 yaşında bir lezbiyen. Ailesi, cinsel kimliği ve yönelimini fark ettiği 15 yaşından bu yana yaşamını zehir etmekle uğraşmış, öğrendikleri dönemde

ağır kaba dayak, işkence görmüş, hatıra ayağı baltayla kırılmış! Okulundan alınıp telefonuna el koyularak sosyal çevresinden tecrit edilen Uzay, ailesini, yönelimini saklayarak “ergenlik çağında yaşadığı karmaşadan kaynaklı olduğuna” inandırdıktan sonra; telefonuna kavuşabilmiş (üç yıl sonra) ama hala eve gidince abileri ve babasının olduğu ortamda “telefonunu gözden kaybetmek zorunda”!

Pandemide işsiz kalan Uzay, “Pandemi bize hiç yaramadı” dedi ve deneyimlerini paylaştı. Nefret söylemlerini de konuştuğumuz Uzay, insanların kolaylarına geldiği için LGBTİ+’ları hedef aldığını belirterek, birçok arkadaşının bu tür baskılardan kaynaklı intihar etiğini hatırlattı.

Gülsuyu’nda normalleşmenin gerçek anlamı konuşuldu

İstanbul’un Maltepe ilçesinde bulunan Gülsuyu Mahallesi’nde ise 19 Temmuz günü kadınlarla bir piknik gerçekleştirerek pandemi süreci ve sonrasında yaşadıklarımıza dair sohbet gerçekleştirdik.

Piknik yapacağımız alanda küçük bir temizlik yapıp kahvaltılıklarımızı hazırladık. Yemeğin ardından kampanyamızı konuşmaya başladık.

Karantina günlerini nasıl geçirdiğimizi, neler yaşadığımızı, “normalleşme”

denilen sürecin aslında sadece egemenlerin çıkarı için başlatılan ve pandemiye dair önlemlerin olmadığı bir süreç olduğunu, egemenlerin “normalleşme”sinin gerçek anlamını... konuştuk, paylaştık.

Bir kadın arkadaşımız, yakınlarından ve sevdiklerinden uzakta, merak içinde geçirdiğini, ekonomik anlamda ciddi bir yıkım yaşadığını anlattı. İki kadın arkadaş olarak dayanışma içerisinde kalmanın kendisine iyi geldiğinden bahsetti. Bir başka arkadaşımız, ilk dönemleri normal geçirdiğini ama sonrasında giderek kendisini yalnız hissetmeye başladığını, annesine hastalık bulaştırma kaygısından hiç dışarı çıkamadığını, bunun kendisine iyi gelmediğini, kendisinden uzak olan çocukları ile hiç buluşmamış olmasının da bu günleri ağır-laştırdığını anlattı.

Kampanyamıza kadın tutsaklardan destek

Kampanyamıza hapisanelerden de yazılar gelmeye başladı.

“Pandemiye bir de bana sor” diyerek başlattığımız kampanyamıza Bakırköy Kadın Kapalı Hapishane’de bulunan Esra Soyaktaş’tan destek geldi. Esra yazdığı mesajla kampanyamıza destekte bulunmak istediğini söyleyerek korona günlerinde kadın olmaya dair bir öykü gönderdi.

Özgürlük Ateşinden Rojava Devrimine Kısa Bir Yolculuk -2-

Rojava halklarının, devrimin başlangıcı olarak kabul ettiği, direnişin ilk kıvılcımından bugüne geçen sekiz yıllık süreci anlatmak oldukça zor. Kendi devrimlerini yaratan, yaşayan ve bize mücadelenin sesi, gözü, kulağı ve duygusunu fotoğraf karelerine sığdıran, kamera arkasında, mücadeleyi, direnişi ve devrimi dünyaya anlatmaya çalışan basın kadın kahramanları ile yaptığımız röportajın ikincisini sunuyoruz.

Bu çalışma devrimi bir kadraja sığdırmak için, mücadelenin sesi olma inancıyla kamerasını alan ve cepheden cepheye koşan YPJ, YPG ve tüm basın şehitlerini anlatabilmek açısından çok önemli.

- **Merhaba, kendinizi tanıtır mısınız?**

- Benim adım Rejin Nezgin, 4 yıldır YPJ basın üyesiyim.

“...Devrimi anlatmadık, yansıttık!”

- **Dünya halkları bu devrimi sizin yansıttıklarınızla tanıdı. Dünyaya devrimi anlatmak nasıl bir duyguydu? Devrimi kadraj arkasında nasıl gözlemlediniz?**

- Devrimi yaşayan biri olarak bunun onurunu, güzelliğini vurgulayarak başlamak istiyorum. Yaşamımızın tam ortasında çok somut duran bir ideolojiyi ve bu ideolojinin bize yansıttıkları aktarmak ya da aktarabilmek oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Devrimi anlatmak değil de yaşamak, yansıtmak çok farklı bir duyguydu. Çünkü kimi zaman insan yaşadıklarını anlatmada eksik kaldığını hisseder. Bu yüzden biz de devrimi anlatmadık, yansıttık.

Çoğu zaman kamerayı açar ve ekranda yansıyanlara yorumsuz kalırsınız. Bizim de birçok çalışmamız böyle gelişmiştir. Çünkü kadrajımıza yansıyanlar zaten her şeyi ifade ediyor. Düşüncesinden kaynaklı yorumlamaya ihtiyaç duymamışımdır, duymamışsızdır. Hatta görüntüleri dünyaya basını dahi yorum getirirken biz buna çoğu zaman ihtiyaç hissetmedik. Birçok kere kadraja görüntüyü yerleştirip, kaydettik ve sonra yayınladık. Çünkü görüntü kendisini anlatır. Birçok haberimiz, çekimimiz böyle olmuştur.

- **Direnişin başladığı ilk günden şu ana kadar direnişin ve zaferin dünya halklarına taşınmasında özel olarak dikkat çekmek istediğiniz temalar neler oldu?**

- Yansıttığımız, anlatmaya çalıştığımız şeyin aslında ideolojinin yaşama dönüşme biçimi olduğunu biliyoruz. Elbette yansıttıklarımız arasında kahramanlık, direniş, mücadele var ama esas olan şey bütün

bunların ideolojilerle bağlıdır ve bizde YPJ basın olarak bunu oldukça önemsiyoruz.

Kahramanlıkları, direnişi, mücadeleyi yaratanlar yaşamdaki ayrıntılardır. Örneğin direnişlerde, hamlelerde arkadaşların birbirleri ile ilişkileri, askeri sistemi oluşturan düzen gibi temaları yansıtmaya çalıştık, çalışıyoruz. Bunu neden yapıyoruz? Çünkü bir savaşçı sıcak çatışmaya, savaşa girene kadar kendisini savaşa nasıl hazırlıyor, yaşamda hangi ayrıntılara dikkat ediyor düşüncesinin haberini, görüntüsünü vermek istedik.

Yine Rojava Devrimi'ni yansıtırken, devrimin halkçı ve kadın yönüne özel vurgu yapmak istedik. Kadın ordusunu ve bu ordunun halkla bağını devamında halkta yarattığı etkisi bizim özel olarak yansıtmaya çalıştığımız görüntülerdi. Akademiklerden tutalım da Kuzey-Doğu Suriye'ye yayılan direnişin, savaşın, halklaşmanın yansıtılmasına kadar birçok vurgu bizim için önemli ayrıntılardı ve bu ayrıntıları yansıtmaya çalıştık.

- **Bize biraz Rojava direnişinde, devriminde vizörünüze takılanlardan bahsedersiniz?**

- Konuşmamın başında söylediğim ideolojinin yaşamımıza dahil olduğu bir andan bahsetmek istiyorum.

YPG (Halk Savunma Birlikleri), YPJ (Kadın Savunma Birlikleri) ve enternasyonal savaşçıların olduğu bir hamlede Rojava Devrimi yayılıyor, halklaşıyor. Farklı ulustan halkları da kapsıyor cümlesini pratikte deneyimliyorum. Üç koldan yürütülecek operasyonda bir kolda Arapça konuşan Arap savaşçıların yoğunlukta olduğu operasyon ekibi vardı. Kürt savaşçıların yoğunlukta olduğu ikinci kol

ve birçok dilde konuşan enternasyonal savaşçıların olduğu üçüncü kol vardı. Benim için birbirinin dillerini anlamayan grubun çok koordineli bir şekilde ve başarılı bir operasyon gerçekleştirmiş olmaları oldukça etkileyici idi. Zaten daha sonrasında operasyon değerlendirmelerinde o operasyon grubu en başarılı ekip seçildi. Anlaşmak için dil, konuşmak gerekir gibi algıları ters düz eden bir olaydı. Birbirinin dilini anlamayan savaşçılar gereken yerde tercüme gereken yerde işaretlerle gayet “anlaşılır” bir şekilde operasyon gerçekleştirmişlerdi. Bu durum beni çok etkileyen olaylardan birisi idi.

“Savaşta da yaşamda da öncüleştireceğiz!”

- **Erkek işi olarak görülen savaşta destan yazan kadın savaşçılar devrimde kadın ismini, rengini verdi. Buna rağmen mesleğinizi yaparken cinsiyetçi tavırlarla karşılaştınız mı?**

- Bu devrimin morali, motivasyonu, ideolojisinin kaynağı önderlikten geliyor. Biz de buna inanan kadınlar olarak, savaşta da yaşamda da öncüleştireceğiz. Kadın öncüleştikçe savaşın kendi işi olduğunu düşünen erkek çoğu zaman öncüleştiren komutanlaşan kadına karşı yöneliyor. Kadının ister istemez doğallığında ortaya çıkan cesareti, iradesi Kobanê'den Serekaniye'ye kadar birçok hamlede, cepheye kendi kendini ispatladı. Bunu fark eden erkek sahada ya da yaşamda bunu açıktan olmasa da farklı şekillerde kadının emeği üzerinden yükselmeye çalışma durumlarına ya da kendini kadınla kıyaslama, farklı görme pratikleri ile karşılaştık, çıkıyor. Elbette biz bu kıyaslama durumlarını fırsata çevirmeyi başarıyoruz. Çünkü

biliyoruz ki kendini kadınla kıyaslamaya çalışan erkek var ve bu yüzden biz de daha çok güçlenmeyi hedefliyoruz. Bunu nasıl yapıyoruz? Örnek erkek “hakimiyetindeki” alanlarda kadın dayanışmasını da esas alarak bizim de yer sahibi olmamızı sağlamaya çalışıyoruz. Zaten kadın kendi iradesinin farkına vardığı zamanlarda bu gücünü açığa çıkarması da hiç zor olmuyor. Kendine güveni gelişen kadın güçleniyor, ileriye doğru adım atmaya başlıyor. Elbette tüm müdahalelerimize rağmen cinsiyetçi yaklaşımlar hala var. Ama bizim esas aldığımız şey daha çok bununla mücadele etmek. Cinsiyetçilik savaşta ya da yaşamda karşılaştığımız gibi basın cephesinde de sık sık yaşadığımız bir sorun. Bunu aşmak için mücadele etmeye devam edeceğiz, ediyoruz.

Geçtiğimiz günlerde Rojava'daki kadın basın emekçilerinin katıldığı bir konferans yapıldı. YPJ basın olarak orada da yerimizi aldık. Elbette dünyaya kadın devrimini anlatırken cinsiyetçi bakış açısı ile de mücadele edeceğiz.

“Umutsuzluğa karşı ısrarı, mücadeleyi canlı tutmayı esas alıyoruz”

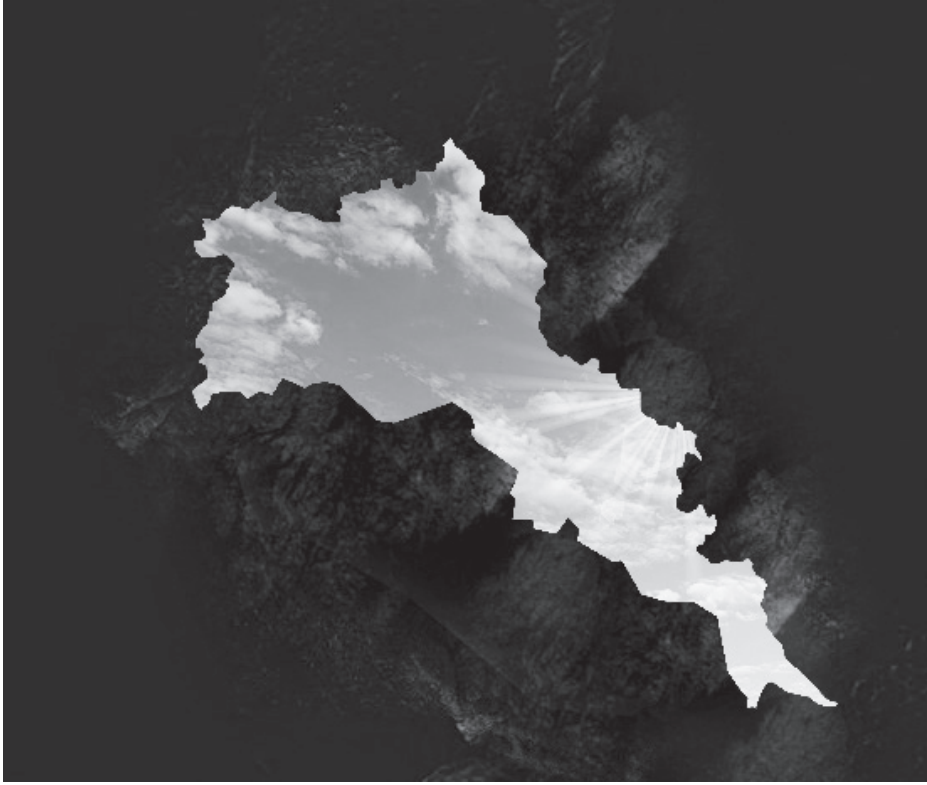
- **TC faşizminin tüm ilhakına ve devrimi boğma girişimine rağmen Rojava Devrimi'ni dünya halklarına anlatmaya devam ediyorsunuz. Bize biraz çalışmalarınızdan bahsedersiniz?**

- Kapitalist sistemin ya da işgalci güçlerin yıllardır ideolojiler çağı bitmiştir anti propagandalarına karşı YPJ basın olarak daha çok bilinci canlı tutmaya çalışıyoruz. İşgalci güçler topraklarımızı işgal ederken aynı zamanda beyinde ve ruhta tahribat gerçekleştirmek istiyor. Bu yüzden biz kadın gücü olarak halkta geliştirilmeye çalışılan umutsuzluğa karşı ısrarı, mücadeleyi canlı tutmayı esas alıyoruz. Yürekteki sevgiyi, devrim isteğini, inancını korursan o zaman karşında hiçbir engel kalmaz. Bu yüzden bizim karşı olduğumuz sistem ne Türkiye'dir ne DAİŞ'tir. Biz yüzyılların intikamını alan bir hareketiz. Bu bile tek başına moral, canlılık veriyor bize. Çalışmalarımıza bu kararlılık ve inançla devam ediyoruz. Buradan Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarında faşizmin tüm saldırılarına karşı direnen, gerçeğin peşinden giden basın emekçisi meslektaşlarımızı selamlıyorum.

- **Teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar.**

- Ben de teşekkür ediyorum. Serkeftin.

Rojava Bayramı

Her ulusa, halka, inanca ait insanların sevinçle kutladıkları günler vardır. Coşku ve heyecanları yaşamaya çalıştıkları günler vardır. Bunların hepsi bir tek ulusa, halka ve inanca aittir. Diğer ulus ve halkların inanç ve cinslerin kutlanan günlerle alakaları yoktur. Ancak Bolşevik Devrimi diğer bütün bayram ve kutlamalardan ayrılır. Onu farklı kılan karakteri, amacı ve hedefidir. Ekim Devrimi yirmi ulustan halkın ve yok olmaya yüz tutmuş halkların var oluş ve diriliş bayramıdır. Uluslar, halklar inançlar, fikirler hapisanesine dönen Çarlık Rusya'sının yaşamına Ekim Devrimi'yle son verdiler. İnsanlık tarihi sömürü ve baskıdan kurtularak tarihte bir ilke imza attı. Sömürülen işçi sınıfı başta olmak üzere onlarca ulustan halklar ağır sömürü dünyasından ve halklar hapisanesinden kurtulup kendi kaderlerini ellerine aldı. Ardı sıra yaşanan Çin, Vietnam, Arnavutluk, Bulgaristan devrimleri işçilerin, halkların unutulmaz bayramları oldu.

19 Temmuz 2012 tarihinde adına Rojava denilen bereketli ve yoksul topraklarda devrimi gerçekleştirme adımları atıldı. Atılan bu adımların nereye doğru evrileceğini kimse tahmin edemiyordu. Ancak bir şeyden çok emindiler. Ortadoğu coğrafyasına barbarlığı ve katliamlarıyla kan kusturan, yüreklere korku eken DAİŞ çetelerine karşı savaşılmadan özgür olunamayacaktı. Kimse mücadelenin sonucunda nasıl bir şeyle karşılaşılacağını kestiremiyordu. Büyük bir devrimsel kazanım elde edileceğini tahmin etmiyorlardı. Ancak bir şey çok

açık ve anlaşılır durumdaydı. Diz çökerek köle gibi yaşamaktansa ayakta, direnerek ve savaşarak ölmek her zaman daha iyiydi. Çünkü Kürtler, Araplar, Süryani ve Ermeniler, Asuriler, Ezidiler soykırım ve ağır katliamlar yaşamış halklardı. Doğallığında acıları ve kederi en iyi bilen ve tanıyan halklardı. Esad yönetiminin ağır baskıcı koşulları yetmezmiş gibi şimdi DAİŞ'in yağmacı çapulcularının zulmünü yaşamayı asla kabul etmeyeceklerdi.

Ortadoğu tarihi boyunca yokluk, yoksulluk, gerilik ve kimliksiz dolu bir dönemi yaşamıştır. Ne egemen ulus olan Araplar ne baskı ve zulüm altında yaşayan Kürtler, Türkmenler, Süryaniler, Ermeniler, Aşuriler, Ezidiler özgürce bir yaşamı tanımışlardır. Artık açıklık ve soluksuzluk dolu yaşam halkların kaderi olmamalıydı. Kaderleri ve gelecekleri hakkında söz söyleme sırası artık halkların ellerine geçmeliydi.

Kobanê'de çakılan özgürlük kıvılcımı zulümle kurumuş Rojava topraklarında yangına dönüştü. Başta Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin komutan ve savaşçıları olmak üzere Arap-Süryani-Aşuri-Ezidi-Ermeni halkları büyük bedel ödedi. Keza Kobanê direnişinin başından sonuna kadar ve yürütülen diğer tüm özgürlük hamleleri içinde enternasyonal savaşçılar, Türkiye devrimci hareketinin komutan ve savaşçıları yerlerini aldı. Kemalizm'den, şovenizmden, dar örgütsel bakış açısından kurtulmuş çok değerli komutanlar, devrimciler Rojava'nın özgürleşmesi hamlesinde yer aldılar. Ulaş Bayraktaroğlu, Nubar Ozanyan, Baran Serhat, kadın

Kobanê'de çakılan özgürlük kıvılcımı zulümle kurumuş Rojava topraklarında yangına dönüştü.

devrimciler Ceren Güneş, Göze Altınöz, İvana Hofman ve sayısız sıra neferi büyük bedeller ödeyerek Rojava Devrimi'nin yapı taşları olmuşlardır. Rojava Devrimi'nin Türkiyeli ve enternasyonal kadın renkleri olmuşlardır. Gezi'den Rojava'ya uzanan devrim ve yoldaşlık köprüleri olmuşlardır. Türkiye devrimci hareketinin vicdan ve onurları olmuşlardır.

Rojava Devrimi'ne kendi toprakları üzerinde halkların rengi ve kanları karıştığı gibi Türkiyeli ve enternasyonal devrimcilerin rengi ve sesi de karışmıştır. Çok renkli ve kimlikli bir devrim olma niteliğini taşıması bundandır. Rojava Devrimi kendi toprakları dışında çeşitli halkların katılım ve sempatisini kazandığı gibi özellikle Hristiyan halkların vicdan ve inanç seslerini de kazanmıştır.

Haklı bir gerçeklikten ve nedenden dolayı her zaman güçlü bir şekilde vurgulanır ve denir ki Rojava Devrimi bir kadın devrimidir. Bu söze ek olarak Rojava Devrimi aynı zamanda farklı inançların da devrimidir. Hristiyan halkların devrimidir. Soykırımını derinden yaşamış Ermeni-Süryani-Aşuri-Ezidi halkların devrimidir.

Rojava'da Ermeni halkı tarihi boyunca olmayacak kadar özgürlük ve haklara kavuşmuştur. Artık korkmadan, yeni bir soykırıma ve katliama uğrama tedirginliğini yaşamadan, kendi gerçek kimlik ve isimleriyle özgürce yaşama olanaklarını yakalamıştır. Eğer Rojava Devrimi gerçekleşmemiş olsaydı asla bu kadar özgür ve güven içinde yaşama koşullarını hissedemeyecektiler. Korkusuzca mahalle ve sokaklarında kendi dillerini konuşmaya, kendi inançlarını yaşamaya, kendi gerçek isimleriyle çağrılmayı yaşayamayacaklardı. Artık AGOP-AVEDİS-ARMEN-HAYGANUŞ-NUŞİG-SİLVA-MARYAM-TALİN-LORİ-AREV isimlerini özgürce söyleyebilecek, yönetim kademelerinde herhangi bir işlerini görürken ne bir rüşvet ne bir korku ve tedirginlik duymayacaklardır. Kilise kapılarını açarken arkadan "Gavur-Ba fille" diye aşağılanarak, taşlanmayacaklardır. Boyunları taşıdıkları haçtan dolayı ayrımcılık dolu ırkçı küfürler işitmeyeceklerdir. Kendi çalışma mekanlarına özgürce kendi gerçek isimlerini

yazarak gururlanacaklardır. Gül ekmekten, ağaç dikmekten ekmeklerini bölüşmekten başka bir yaşamı düşünmeyeceklerdir. Artık kıyıma, sürülme korkularını yaşamayacaklardır. Ermeniler artık katledildiklerini ispatlama gibi haksız bir zorlama çaba içine girmeyeceklerdir. Kürtler bu topraklarda yaşadıklarını kanıtlamayacaklardır. Ülkenin gerçek anlamda özgür yurttaşları olacaktır.

Rojava Devrimi 21. yüzyılda Ortadoğu halkları için birlikte kardeşçe yaşama ve yürüme olanağıdır. Gözbebeği gibi korunması gereken özgürlüktür. Rojava halkı devrimle köleliği çok iyi ayırt edecek bir kimde ve bilinçtedir.

Ermenistan'a yönelik saldırılar kınandı

Şehid Nubar Ozanyan Ermeni Taburu, 19 Temmuz'da yaptığı açıklama ile Azerbaycan'ın, 12 Temmuz'dan beri Ermenistan'ın sınır köylerine yönelik gerçekleştirdiği saldırıları kınadı.

"TC, Ermeni Düşmanlığına ve Osmanlı Hayallerine Devam Ediyor!" başlığı ile yapılan açıklamada, "Azerbaycan, 12 Temmuz'dan itibaren Ermenistan sınır köylerine yönelik saldırılarını artırarak sürdürüyor. Tarihsel düşmanlık ve husumet devam ediyor. Yıllardır süren ve iki ülke arasında yaşanan gerginliğin arkasında provokasyon ve saldırı tehdidinden bir an olsun vazgeçmeyen AKP-MHP faşist yönetimi de bulunmaktadır" sözlerine yer verildi.

Açıklamanın devamında şu ifadelerle yer verildi:

"Bizler Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Bölgesi'nde kendi halkını savunmak amacıyla kurulmuş olan Şehit Nubar Ozanyan Taburu olarak TC devletinin ırkçı, şoven, saldırgan ve işgalci politikalarına karşı olduğumuzu ifade ediyoruz.

Kürt-Arap-Süryani-Asuri-Ermeni halkının yanında olduğumuzu belirtiyoruz.

TC devletinin komşularına yönelik provokasyonlarına, işgal saldırılarına karşı olduğumuzu, olası bir savaşın Ermeni, Azeri halkları olmak üzere tüm bölge halklarına büyük zarar vermektense başka bir getirisinin olmayacağını altını çiziyoruz. TC devletinin Kürt-Arap-Ermeni-Süryani-Asuri düşmanlığını lanetliyoruz."

“Bu Dağlar Onların Değil ki, Onun İçin Yürüyemezler”

TC devleti halkın cebinden çaldıklarını kendi çıkarları için olduğu kadar silah pazarını canlı tutmak için de kullanıyor. Ve şu an kendilerini temel olarak ayakta tutan, motive eden Kürt düşmanlığı üzerinden nefes alabiliyorlar.

“Onlar kendi tekniklerine güvenerek geldiler, topraklarımıza saldırdılar. (...) Bu dağlar bizindir. Bunu bu askerler de biliyor. Onlar bu dağlarda nasıl yürüyecekler ki. Askerler geride duruyor, korucular geliyor öne. (...) Bu dağlar onların değil ki, onun için yürüyemezler, düşerler. Onlar tepedeler, bu doğrudur. Ama biz de yanlarındayız. Her bir ağaç, her bir taş arkası bizim mevziimiz, bizim yerimizdir.”

Rüstem Cudi, şehit düşmeden önce Cenga Heftenin'i bu sözlerle anlatıyordu yoldaşlarına. 1992'de Irak Kürdistanı'nda KDP-YNK işbirliğinde başlatılan TC operasyonlarında devlete ve işbirlikçilere teslim olmayıp uçurumdan atlayan Beritan'ın teslim alınmaz iradesinin, 2020'de yaşayan gerilla direniş çizgisinin sürdürücüsüdür Rüstem Cudi. Devletin 16 Haziran'da Heftenin alanına yönelik başlattığı operasyonda şehit düşen 24 HPG gerillasından biri olan Rüstem Cudi, 12 Temmuz günü çatışmada yaralanır. Kendisini taşıyan yoldaşından, kendisini bırakmasını isteyen Rüstem Cudi, yoldaşı kendisi ile birlikte düşman eline geçmesin diye uçurumdan atlayarak feda eylemi gerçekleştirir.

Geriyi dağların gerçek sahiplerinin kimler olduğunu anlatan bu sözleri ve baş eğmez, teslim alınmaz gerilla iradesi kalır. İşte bu irade, hala sürmesine karşın işgalci TC devletine somut kazanım getirmeyen

operasyonlara mal olur.

Operasyon ağırlıklı olarak havadan yürütülüyor

TC devleti 15 Haziran'da adını “Pençe-Kartal” koyduğu ve büyük propagandalar eşliğinde başlattığı hava saldırısında Zap'a, Avaşın'e, Xakurkê'ye, Kandil'e, Mexmûr'a ve Şengal'e bombalar yağdırmış, ancak bu kapsamlı saldırılar gerillada bir kayba yol açmadığından, devlet boşa düşmüştü. Bu saldırının ardından bu kez 16 Haziran'ı 17 Haziran'a bağlayan gece, Heftanin'e dönük kapsamlı bir operasyon başlatan devlet, buna da “Pençe-Kaplan” adını koymuş ve Temmuz ayının sonuna gelinmesine karşın bu kapsamlı operasyonu sürdürmeye devam etmektedir.

Karadan operasyon yerine keşif uçakları, kobra helikopterlerinin ağırlıkta olduğu; karadan ise obüs, top ve daha birçok çeşit silahla Heftanin'e saldıran devlet, buradaki savaşımı ağırlıklı olarak havadan sürdürmekte ve çeşitli tekniklere ağırlık vererek, gerillada ciddi kayıp yaratmayı hedeflemekteydi. Bölgedeki gerilla varlığına son vererek Heftanin'e yerleşmeye çalışan devlet, 40'lı günleri geride bırakan bu operasyonda hala isteğine ulaşabilmiş değil. Çünkü gerilla bölgede Rüstem Cudi gibi teslim alınmaz bir iradeyle savaşmakta ve yeni gerilla teknikleri kullanarak bu operasyonlara karşı durmaktalar.

yer tutmasına karşın aynı tepelerde gerillalar da barınmakta ve orduya zayıt verilmeye devam etmektedirler. Kuşkusuz ilk dönemlerde sık sık televizyonlardan verilen ve yoğun propaganda edilen operasyon giderek gündemden düşürülmüş, çünkü ordu istediğini elde edememiş, gerillanın bu taktik yöntemleri ile baş edememiştir. Evet, TC ordusu Heftanin'dedir, ancak Heftanin gerillası da öyle... “*Bu yeni bir yöntemdir. Bu yöntemle biz savaşı daimi bir hale çevirmek istiyoruz.*” (M. Karayılan)

“Her bir ağaç, her bir taş arkası bizim mevziimiz”

Heftanin'de operasyonlar devam ederken başta Avrupa olmak üzere Kürt ulusu, bulunduğu tüm ülkelerde bu operasyonlara karşı sokaklara çıkıyor ve TC devletinin işgalci ve katliamcı politikalarını protesto ediyor. AKP-MHP ırkçı bloğu kaptanlığında bölgedeki savaşı derinleştiren TC devletinin sıkışıkça Kürt ulusal özgürlük güçlerine saldırmasına karşın gelişen bu protestolar aynı zamanda “demokrasi havarisi” emperyalist-kapitalist devletlere de çağrılar içeriyor.

TC devleti ülkede ve bölgede sıkışıkça yeni askeri cepheler açmaya devam ediyor. Son olarak 13 Temmuz'da Cudi'ye “Yıldırım-1” ismini verdikleri bir operasyon başlatan devlet, buradan da istediği sonucu alamaz ve bir-iki gün içerisinde bu operasyona son verir. Ona bu operasyona son verdiren güç, gerillanın direnişidir kuşkusuz.

Ancak unutulmamalıdır ki, TC devleti halkın cebinden çaldıklarını kendi çıkarları için olduğu kadar silah pazarını canlı tutmak için de kullanıyor. Ve şu an kendilerini temel olarak ayakta tutan, motive eden Kürt düşmanlığı üzerinden nefes alabiliyorlar. Dolayısıyla Kürt ulusunun tüm kazanımlarına dönük nefretine ve savaşına devam etmekte kararlı olacaktır. Fırat suyunun debisini düşürerek Mexmur Kampı, Şengal ve birçok Kürt bölgesine giden suyu azaltması da, buralara dönük cepte hazır tuttuğu operasyonlar da buradan beslenmektedir.

Rüstem Cudi'nin de son konuşmasında söylediği gibi “*Onlar tepedeler, bu doğrudur. Ama biz de yanlarındayız. Her bir ağaç, her bir taş arkası bizim mevziimiz, bizim yerimizdir.*”

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Murat Karayılan'ın, Stêrk TV'ye verdiği röportajda operasyona dair bilgiler şu şekilde: “*17 Haziran -17 Temmuz tarihleri arasında geçen bir aylık süreçte Heftanin'de yaşanan savaşın bilançosunu verebilirim: Şimdi bu 31 gün içerisinde, düşmana yönelik olarak arkadaşlarımız tarafından 95 eylem yapılmış. 236 Türk askeri ölmüş. 18 yaralıları tespit edilmiş ama bundan daha çok olduğu biliniyor. 6 adet kobra helikopteri darbelenmiş. Yaşanan tüm savaş boyunca 24 arkadaşımız şehit düşmüş. 1 arkadaşımız ise yaralı olarak esir düşmüştür.*”

“Savaşı daimi hale çevirmek istiyoruz”

Heftanin'de yaşanan uzun süreli direnişin açığa çıkardığı önemli bir sonuç da “İradeli, cesaretli ve yetenekli bir savaşçı, profesyonel bir tarzda hareket ederse çağın tekniğini boşa çıkarabilir ve ona karşı savaşılabılır.” (M. Karayılan)

Gerillanın hareket tarzı olarak yaşadığı derinleşmenin bir sonucu olarak Heftanin'de; gerilla, 90'lı yıllardakine benzer, uzun süreli operasyonlar karşısında geri çekilme taktiğine başvurmaktan ziyade bölgede kalarak yeni taktik ve yöntemler uygulamaktadır.

İşte bu TC ordusu açısından yeni bir durumdur. Heftanin'de çeşitli bölgelerde

AYASOFYA'NIN CAMİYE ÇEVİRİLMESİ ÜZERİNE... HAKİKAT DEĞİŞMEYECEKTİR!

R.T.Erdoğan'ın iç politikada hızla kaybolan oylarını telafi etmek için, her sıkıştığında Türkiye gündemini "cami, başörtü" vb. sorunları ile meşgul ettiği biliniyor. İzlenen bu politikalar siyasal İslam'ı Türkiye'de adım adım hedeflerine ulaştırmıştır.

Bazı kararlar, insanlığın gelişim evresinde aradan yüzyıllar geçmiş olsa dahi her zaman minnetle, saygıyla anılırken bazı kararlar ise ibretle insanlığın tarih sayfasında yer alırlar. Son aylarda Ayasofya [Hagia Sofia] Kilisesi üzerinde yürütülen ve gündem oluşturan tartışmalarda, insanlığın hizmetinde bir miras olan mabedin "kılıç hakkı" gerekçe gösterilerek camiye dönüştürülmesiyle tarihe kara bir leke olarak not düşülmüştür.

Bugün insanlığın ortak değerleri arasında bulunan, aynı zamanda Hıristiyan dünyasının en değerli varlıklarından sayılan Ayasofya Kilisesi, 537 yılında Bizans imparatoru Justinyen tarafından yaptırılmıştır. Görkemli mimarisi, aynı zamanda dünyanın en büyük kubbelerinden birine sahip olması gibi özellikleri onu önemli kılar. Aradan yüzyıllar geçmesine rağmen ihtişamı ile büyülemeye devam etmesi, Ayasofya'nın uygarlık düşmanı gericiliğin hedefinde olmasını doğurmuştur.

Ayasofya ilkin kilisedir. Kilise olarak inşa edilmiştir. Hıristiyan teolojisine ve geleneklerine göre, mabed inşa edildikten sonra merum, yani kutsal yağ ile mühürlenir. Bu olay Hıristiyanlığın mührü anlamını taşır. Yani onanır. İlk ve Son'dur. Bundan sonraki kılıç zoruyla değişimlerin hükmü yoktur. Allah katında da karşılık bulmaz. Aynı yeni doğan bir bebeğin Hıristiyanlığa geçmesi için vaftiz ile olup merun ile kutsanması gibi. Yoksa dinen

hiçbir zaman Hıristiyan olarak kabul edilemez.

Orta Asya'dan Batı'ya göç eden Türki kabilelerin zamanla kılıç zoruyla kendinden olmayan uygarlıkları yok edip, topraklarını, tarihi eserlerini ele geçirip uygarlıkları yok etmesi ve bin yıl hakimiyetini sürdürmesi ancak Türk hakim sınıflarına mahsus olmuştur. Aradan yüzyıllar geçmesine rağmen halen bu özelliklerinden hiçbir şey kaybetmeden yağma, talan, işgal ile Ortadoğu halklarına karşı bugün de tehdit olmaya devam ediyor.

"Kılıç hakkı"nı savunmak, barbarlıktır!

Bizanslılar tarafından inşa edilen kutsal mabed, 900 yıl Hıristiyan alemi için hizmet vermiştir. 1453 yılında İstanbul'un Osmanlı tarafından fethiyle birlikte dört minare ilave edilen kilise, camiye çevrilmiştir. Uzun yıllar cami olarak kullanılan kilise, İttihat ve Terakki'den gelme yeni Türkiye kurucusu M. Kemal tarafından ise emperyalistlere "laik"lik göstergesi olarak, 1934 yılında müze statüsüne çevrilmiştir.

TC devleti, 24 Temmuz 1923 tarihinde uluslararası alanda, Lozan Antlaşması'yla tanıdı. Anlaşmada azınlık milliyetlere

ilişkin hükümler de bulunuyordu. Fakat bundan sonra yaşanan süreç, Osmanlı döneminden farklı olmamış, Hıristiyan halklar Rum, Süryani, Yahudi ve Rumlar çeşitli dönemlerde yaşanan pogromlar ile yaşadıkları topraklardan göç etmeye zorlanmışlar, mal varlıklarına ve zenginliklerine el konulmuştur. Bu inanç ve milliyetleri ifade edecek kültürel ve dini yapılar, sistemli bir devlet politikasıyla izi kalmayacak şekilde yok edilmişlerdir. Bu "görev" önemli oranda başarılı olduktan sonra sıra Müslüman olan ancak Türk olmayanlara gelmiştir. Kürt ulusu aynı şekilde kırım ve katliamlara maruz kalırken herkesi Türk ve İslam olarak dönüştürülmeye zorlanmışlardır.

Aradan yüzyıllar geçtikten sonra Türk hakim sınıfları İstanbul'un fethini kutlamaya başlamışlardır. İstanbul'u yeniden fethedenler İttihatçılar olacaktır. Osmanlı iktidarının ele geçiren İttihatçılar, toplumdaki Türk milliyetçiliğini teşvik etmek için kimi bayramlar icat etmişlerdir. Bu bayramlar arasında İstanbul'un fethi de vardır. İlk kutlama, Mayıs 1914'te yapılmıştır. Zamanla geri plana itilen bu fetih kutlamaları, 1950'li yıllardan itibaren özellikle Türk faşistleri açısından yeniden talep edilmeye başlanmıştır. Bu talepler

de özellikle Ayasofya'nın camiye dönüştürülmesi ön plana çıkmıştır. Bu gösteriler Hıristiyan azınlıklara karşı girişilen yağma ve talan gösterilerine dönüşmüştür. Lozan Antlaşması'nda güvence altına alınan azınlıkların kiliseleri, havraları, mezarlıkları, dini kurumları saldırılar ile yakıldı veya yıkıldı. Ayakta kalabilenler ise camiye çevrildi. Sözde aydınlar, yazarlar yani kaleminden kan damlayan devletin düşünürleri, bu barbarlığı meşrulaştırmak için "kılıç hakkı" olarak formüle ettiler.

Trabzon ve İznik'te bulunan Ayasofya müzeleri camiye çevrildi. Kıbrıs'ta dahi Ayasofya Kilisesi adı Selimiye Camii olarak değiştirilmiş ve cami yapılmıştır. Cami yapılmak istenen Van'da bulunan Akhtamar Kilisesi bir dönem Haç'sız olarak senede bir kere ibadete açılmıştır. Yine Türk basını burada da manipülasyon yapmayı ihmal etmemiş adını kilisenin "Akdamar" olarak kamuoyuna lanse etmiştir.

Paradigmanın değişimi; İslam Cumhuriyetine geçiş mümkün mü? İslamcı Türk faşizminin yıllardır dillendirdiği Ayasofya'nın camiye dönüştürülmesi talebi, bir yıl önce şiddetle karşı çıkmasına rağmen R.T.Erdoğan tarafından gerçek-

leştirildi. R.T.Erdoğan bu adımını Danıştay kararı ile attı. TC yargısının içinde bulunduğu durum düşünüldüğünde bunun bulunduğu durum düşünüldüğünde bunun danışıklı bir yargı kararı olduğu açıktır. M. Kemal'in kararıyla 24 Kasım 1934 tarihinde Ayasofya'yı müze statüsüne dönüştüren kanun, Erdoğan kararnamesi ile 86 yıl sonra değiştirilmiş ve Ayasofya tekrar camiye çevrilmiştir.

R.T.Erdoğan'ın iç politikada hızla kaybolan oylarını telafi etmek için, her sıkıştığında Türkiye gündemini "camii, başörtü" vb. sorunları ile meşgul ettiği biliniyor. İzlenen bu politikalar siyasal İslam'ı Türkiye'de adım adım hedeflerine ulaştırmıştır. Türkiye'de siyasal İslam'ın Necip Fazıl Kısakürek ile başlayan "Ayasofya açılış" talebi, 12 Eylül 1980 askeri darbesi sonrası yükselen Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin önünü kesmek için Necmettin Erbakan'ın sahneye sürülmesi ve onun da bu talebi sıklıkla dillendirmesi ve ardından 2003'te iktidara gelen R.T.Erdoğan'ın, 2023 yılına kadar siyasal İslam Cumhuriyeti için son noktayı koyması ile "süreç tamamlanacak mı?" sorusu önem taşıyor.

Fatih Sultan Mehmet, Yavuz, Kanuni, Necip Fazıl, Erbakan ve Recep Tayyip Erdoğan ile devam eden süreçte Türk-İslam yayılmacılığı hortlatılmak isteniyor. Bunun vazgeçilmez unsurlarından olan camii inşaatları başta gelmektedir. Resmi okullardan fazla olan camii sayısı yetmiyormuş gibi Kuran kursları ile çoğalmaktadır. Değişimin ana simgelerinden olan AKM'nin yıkılarak karşısına Taksim camisinin inşası, İstanbul'un en yüksek yerine Büyük Çamlıca camisinin inşası, Levent'te inşa edilecek cami hakimiyet ile güç gösterisidir. İhtiyacın ürünü değildir.

Arzu edilen 2023 hedeflerine adım adım yaklaşılırken, adı konulmamış bir rejim inşa edilmektedir. TSK, AYM, Danıştay, Sayıştay, HSYK, Polis, Jandarma, Rektör'ler ve MİT... Bütün kurumlar tek elde Saray rejiminde toplanırken, tüm İslam aleminin "lideri" durumuna getirilen R.T.Erdoğan'ın ilan edilecek Şeriat rejiminde, ilk Halife olması planlanıyor. Bu durum Batılı emperyalistlerin, Orta Doğu ve günümüzde Kuzey Afrika gibi bölgelerdeki amaçları ile örtüşmektedir. Türk devleti bölgedeki kimi ülkelere saldırılarda bir koçbaşı, Truva Atı misali kullanılmak istenmektedir. Bu açıdan "laisist, Batıcı" görünümü bir Türkiye yerine Türk İslam görünümü bir devlet daha yararlıdır. Aslında emperyalistlerce istenilen şeylerden biri "Müslümanın Müslümana kırdırılmasındaki" rahatlıktır. Bu bağlamda AKP eliyle getirilmek istenen hilafet ya da siyasal islam denilen ve Türk-İslam senteziyle ideolojik zeminini bulan faşist zihniyet başta ABD olmak üzere birçok emperyalist güç tarafından yer yer örtük yer yer de doğrudan desteklenmektedir.

Ancak, tek kelimeyle bu halk gerici kuşatmaya müsaade etmeyecektir.

Ayasofya konusunda mutabakat, Yenikapı ruhu şahlandı!

R.T.Erdoğan dün söylediklerini eğer bugün inkar ederse hiç şaşırmanın. Devletin en yetkili ve etkili kurumlarını birlikte paylaştığı F. Gülen için "kandırıldık" demişti. Gazze'ye Filistinliler için yardım götüren gemide öldürülen 9 kişi için "giderken bana mı sordular?" demesi henüz hafızalardan çıkmadı.

Aynı şekilde dün Ayasofya'nın ibadete açılmasını talep eden yandaşlarına şöyle

diyordu: "*Sultanahmet camisini doldurmuyorsunuz, bunun yaratacağı sorunları göremiyorsunuz. Bu kararın faturası bizim için çok daha ağırdır. Bizim dünyada binlerce camimiz var, bunların hesabını yapmamışlar. Ben bir siyasi lider olarak bu oyuna gelecek kadar kendimi kaybetmedim.*"

En önemlisi Ayasofya'nın camii olmasını isteyenler için "provokatörler" demişti. Yine bugün "artık o eski Türkiye geride kaldı", "bağımsızlığımızın ihmali" diyerek, dün söylediklerini inkar ve reddetmiştir. Bugünkü koşullarda artık 18 yıllık iktidarın sonuna yaklaşırken, kendisi de bu çıkmazdan kurtulamayacağı farkındadır. Son kozlarını kullanmaktadır.

En hassas konuların gündeme gelmesinde oluşan ulusal mutabakat, kendini burada da bir kez daha göstermiştir. Tasfiye saldırıları ile karşı karşıya bulunan HDP dışında bütün partiler aşağı yukarı aynı söylemde bulunmuşlardır. HDP'nin eşbaşkanlarından milletvekillerine, kayyum atanan belediye başkanlarına, parti yöneticisi ve taraftarlarına kadar herkes devlet terörü altında kalırken, sesi susturulmak isteniyor.

2017, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde halkın düzene olan öfkelerini hayal kırıklığına uğratarak, güvensizlik oluşturan Muharrem İnce "eğer davet olursa açılış namazına da katılıyorum" diyerek yine şaşırtmadı. Artık bu son R.T.Erdoğan yanlısı açıklamasından sonra siyasal hayatını sonlandırmış oldu. İBB'de ise AKP-MHP-CHP oyları ile Ayasofya camii ve külliyesi olarak kabul edilmesi kararı oy birliği ile onandı. CHP ise "dine karşı algı oluşturmamak" amacıyla "yapın destekleriz" diyerek gerçekte mirasçısı olduklarını iddia ettikleri M. Kemal'in müze

kararını dahi savunamamıştır.

Hakikat değişmeyecektir!

2005 yılında Türkiye'nin de dahil olduğu "Medeniyetler İttifakı"nın amaçları arasında bulunan farklı din, kültür, inanç toplulukların barış, hoşgörü, saygı çerçevesinde, toplumların dayanışması için oluşturulan birliğin artık inandırıcılığı kalmamıştır. TC'nin dünya ülkelerine şirin görünmek, algı oluşturmak için çabaları işgalci, fetihçi ve ilhakçı barbar yüzünü gizleyememiştir. Bu duruma ABD'den AB'ye kadar birçok ülkeden tepkiler gelirken, yaptırım tasarıları tartışılmaya başlanmıştır. Ancak bunlar ikiyüzlü tepkilerdir.

1985 yılında UNESCO (Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü) tarafından insanlığın dünya mirası listesine alınan Ayasofya Kilisesi bugün barbarlık tehlikesiyle karşı karşıyadır. Paha biçilmez, ikonlar, freskler ve mimari yapısı korunmalı ve kollanmalıdır. 1997-2002 yılları arasında Dünya Anıtları Fonu ile restore edilen kilise korunmuş nesilden nesile taşınması sağlanmıştır. Bu değerlerin farkında olmayan "profesör" ünvanlı cahil yaratıklar tarafından resimlerin yıkılması savunulmaktadır.

Türkiye insanlığın mirası olan bu eseri bugünden sonra artık koruyamayacağını göstermiştir. Müze olarak elde edilen gelirden de vazgeçmek istemeyen zihniyet, Ayasofya'yı sadece dini olarak değil maddi olarak da bir rant kapısı olarak görmektedir. Bu durum Ayasofya'yı ziyaret adı altında Türkiye ile Avrupa'dan turlar düzenlenmesi planlarında görülmektedir. İktidar bütün dini hamasetine rağmen paradan da vazgeçmemekte, Ayasofya'yı turu adı altında "İslami" bir sektör haline dönüştürmektedir.

Sözde "Medeniyetler İttifakı" içinde yer alan TC İslamcı faşizmin yıllardır dillendirdiği Ayasofya'nın camii olması talebini yerine getirirken, bunu bir kampanya olarak ele alıyor. 24 Temmuz 2020 gününün seçilmesi ve Cuma namazının kılınması bile nedensiz değildir.

Kilisede bulunan yüz yıllardır halen varlığını koruyan ikonlar, freskler, Meryem Ana resimleri kılınacak Cuma namazında sorun oluşturacağı gerekçesiyle kapatılmak, karartılmak, silinmek, lazerlerle bozulmak isteniyor. Ki daha önceki örnekler dikkate alındığında bu tehlike vardır. Trabzon'daki Ayasofya kilisesinin camiye çevrilmesi ve ortaya çıkan tablo bilinmektedir. Ayasofya içinde bu tehlike vardır. Ama hakikat değişmeyecektir!

Ekonomik Kriz, Pandemi, Floyd Eylemleri ve Gölgesindeki ABD Seçimleri -2-

Doğrusu tablo Trump açısından hiç de iyi görünmüyor. Diğer yandan, son aylarda yapılan tüm kamuoyu araştırmaları ve anketlerinde de Demokratların adayı Joe Biden, Trump'a karşı arayı 15 puan açmış görünüyor.

ABD, 3 Kasım 2020 tarihinde gerçekleştirilecek olan seçimlere yazımızın bir önceki bölümünde de değindiğimiz gibi ekonomik ve sosyal alanda büyük bir kaos içerisinde giriyor. Seçimlere dört ay gibi kısa denilebilecek bir zaman kalmış olmasına rağmen hala COVID-19'dan kaynaklı seçimlerin yapılıp yapılamayacağı ya da "mektupla mı" yoksa "sandık başına gidilerek mi" yapılacağı gibi sorular tam olarak netleşmemiş durumda.

Zira George Floyd'un polis tarafından katledilmesinin ardından her ne kadar son haftalarda ivme düşmüş olsa da, protestolar halen birçok kentte devam etmekte, polis saldırıları ise protestoların sayısındaki düşüşe karşın yeniden şiddetlenmekte. Son olarak Kansas City'deki protestolar sırasında evinde uyurken isabet eden bir kurşunla dört yaşındaki bir çocuğun yaşamını yitirmesi üzerine Trump, eylemlerin sürdüğü Chicago, Albuquerque ve Kansas City'ye federal kolluk güçlerini göndereceğini açıkladı.

Diğer yandan COVID-19 salgınına karşı kötü yönetilen sürecin bir sonucu olarak ölümler hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor. Daha önce verdiğimiz 137 bin 348 ölüm (12.07.2020) sayısı 25 Temmuz itibarıyla 149 bin 047

kişiye ulaşmış durumda (+ 11.699 kişi).

Bu zaman zarfında pandemi meselesinden köşeye iyice sıkışan Trump, ilk kez (bir hastane ziyaretinde) maske takarak basına poz verdi ve maskenin "öneminden" bahsetti: "Potansiyel olarak yardımcı olabilecek bir şey"!!! Ve tabii yalanlarına devam etti: "Ölüm oranlarımız düşmeye devam ediyor. Ölüm oranlarımız, Avrupa Birliği ve dünyada neredeyse diğer her yerden daha düşük."

Oysa ABD, pandemiden en yoğun ve kötü etkilenen 20 ülke arasında 10. sırada ve ölenlerin sayısıyla dünyada kayıpların en yüksek olduğu ülke. Ama ne önemi var! Pandemiye kadar günlük yalan söyleme kapasitesi 15'ken (Washington Post, 30.12.2018), pandemiyle birlikte günde ortalama 23.8'e çıkartarak (Forbes, 05.05.2020) kendi rekorunu egale eden bir Başkan için çok da önemli değil!

Trump Kasım'da gidecek mi?

Bu soru, yılın belki de en önemli sorularından biri gibi görünüyor; Trump Kasım'da gidecek mi?

Doğrusu tablo Trump açısından hiç de iyi görünmüyor. Diğer yandan, son aylarda yapılan tüm kamuoyu araştırmaları ve

anketlerinde de Demokratların adayı Joe Biden, Trump'a karşı arayı 15 puan açmış görünüyor. (En son Washington Post ve ABC News tarafından yapılan anketin sonucu.)

Ancak bu tablodan hızlıca Trump'ın yenilgisini çıkarmak doğru olmaz. Zira, öncelikle ABD'deki seçim sisteminde oyların daha fazla olması Başkan olmak için yeterli olmayabiliyor. Kısaca seçim sisteminde bahsederek; ABD'de 4 yılda bir Kasım ayında yapılan seçimlerde seçmenler, doğrudan Başkan ve Başkan Yardımcısını değil, 538 üyeden oluşan Seçiciler Kurulu'nu seçerler. Bu Kurul, seçimlerden hemen sonra sadece bir kez bir araya gelerek tek görevi olarak ABD Başkanı'nı seçerler. Yani Başkan, ülke çapında adayların aldığı oy oranına göre değil, kazanılan seçiciler kurulu üyesi sayısına göre belirlenir. İşin "sürprizi" de buradadır; Örneğin, 2000 yılındaki seçimlerde George W. Bush, Demokratların adayı Al Gore'den 500 bin daha az oy almasına karşın Seçiciler Kurulu'ndaki üye sayısına göre 271'e 266 oyla seçimleri kazanmıştı. Bu açıdan bu kurula en fazla üye gönderen Kaliforniya, Teksas, New York, Florida, Illinois ve Pensilvanya'daki seçimlerin sonuçları oldukça önemli oluyor.

Diğer yandan, Trump'ın seçildiği dönemdeki vaatleri ve nasıl bir yönetim uygulayacağı 2016'daki seçim kampanyasının sloganlarından hatırlanacaktır. Kürtajı yasaklamaktan, "Meksikalıların hepsinin tecavüzçü" olduğunu söylemesine (ülkenin nüfusunun beşte birine yakını Latin Amerika kökenli), ABD-Meksika sınırına duvar örülmesinden Müslümanlara ülkenin kapılarını tamamen kapatmaya kadar vaatleri oldukça "sıra dışı" görünüyordu. Fakat Trump tam da bu vaatlerle oyları toplayarak ABD'nin 60. başkanı oldu. Tam da söylediği gibi bir Başkanlık yaptı yaklaşık dört yıl boyunca... Ayrıca belirtelim, 2016'da seçimlerden önce yapılan kamuoyu araştırmaları da Trump'ın başkan seçilemeyeceğini gösteriyordu!

Trump, bu seçim kampanyasını da aynı argümanlar üzerinden yürüteceği benziyor. Kamuoyu araştırmalarının söylediği kemik oyların oranı olan yüzde 35-40'lara ek olarak en azından bir yüzde 10 daha eklemek zorunda olan Trump'ın

Başkanlığa taşıyacak ya da oradan indirecek olan diğer bir faktör de tabii ki karşısındaki aday... 2016'daki başarısının bir nedeni de elbette karşısında Hillary Clinton'ın olmasıydı.

ABD'de seçimler esasta Cumhuriyetçiler ve Demokratlar arasında geçiyor. Bu seçimde de bu durum değişmeyecek. Yani Trump'ın karşısında Demokratların adayı, Joe Biden olacak. Biden, Başkan adaylığı için yapılan önseçimleri, kendisini "sosyalist" olarak tanımlayan ve Demokrat Partili de olmayan Bernie Sanders'a karşı kazanmıştı.

Özellikle seçim tablosunu Trump aleyhine çeviren iki konuda -ırkçılık ve pandemi noktasındaki- tutumuyla, "polis reformu" talebine ılımlı yaklaşmasıyla, Black Lives Matter hareketine daha sıcak bakmasıyla, barışçıl tutumuyla vb. Trump'la arayı açması pekala mümkün. Yine Trump'ın geçtiğimiz ay kaldırdığı ucuz sağlık hizmetine (daha çok Siyahlar bu hizmetten yararlandığı için ırkçıların kaldırılmasını istediği) yönelik de Biden'in tavrı halkta karşılık buluyor.

Ancak daha seçimlere dört ay gibi bir zaman var. Ve 2016 seçimlerinde Trump'ın topladığı "kararsız" oyların koptuğu söylene de bu oyların tümünün Biden'a gideceğini söylemek henüz mümkün değil. Ancak daha önemlisi, ABD'li büyük sermaye sahiplerinin istekleri... Seçim kampanyalarına yatırılan paraya bakılırsa, Trump hala sermayenin istediği Başkan olmayı sürdürüyor.

Ancak daha da önemlisi, seçim sonucunda Trump'ın Başkan olamaması durumunda yaşanacak olanlar... Şimdi bu konuda ciddi kaygılar mevcut. Nitekim bu kaygıları büyütecek açıklama yine Trump'dan geldi. Daha şimdiden, pandemiden kaynaklı seçimlerin mektup yoluyla yapılması durumunda Demokratların hile yapacağını ilan eden ifadeler kullanılarak, seçim sonuçlarına itiraz edeceklerinin sinyallerini veriyor Cumhuriyetçiler. Ama daha da vahim senaryo, Trump'ın Fox News'la yaptığı söyleşide söyledikleri... Fox News muhabirinin "Seçim sonuçlarını kabul edecek misiniz?" sorusuna Trump'ın verdiği "Duruma bakar" şeklindeki yanıtı ABD emperyalizminin tarihinde yeni bir sürecin başlayacağına işaret ediyor. (Bitti)

“Yoldaş Xosé’nin Anıları, Yoldaşları ve Galiçya Halkında Yaşayacak”

Bu yüzden yoldaş Xosé, adanmış, her zaman ilk andan itibaren yardım etmeye ve savaşmaya istekli, yorulmak bilmez, herhangi bir kahramanlık ya da ün istemeden, özveri içinde, hevesle, tüm kalbiyle insanlara hizmet ediyordu. Bir komünistin ne olması gerektiğine dair gerçek bir örnekti.

Galiçyalı Maoistlerden Yoldaş Xosé Portela, 4 Temmuz 2020’de, 66 yaşında kanserden yaşamını yitirdi. Galiçya’da, Mao Zedung düşüncesini savunan örgütlerle tanıştığında henüz 18 yaşında olan Yoldaş Xosé, hasta yatağında son nefesini verene dek Hindistan’dan Brezilya’ya ve kendi ülkesindeki Maoist hareketin gelişmesi için mücadelede yerini aldı.

Yoldaş Xosé’nin yoldaşları, gazetemiz Özgür Gelecek için onun hayatını anlatan bir biyografi kaleme aldı. Bizler de Yoldaş Xosé’yi saygıyla anıyoruz.

Yoldaş Xosé Portela’ya şan ve şeref olsun!

Yoldaş Xosé Portela, 15 Mart 1954’te Pobra do Burón’da, Galiçya’nın Lugo dağlarında doğdu.

Çok gençken, Marksist-Leninist ideolojiye sahip Komünist Hareket (MC) örgütüne, Mao Zedung düşüncesine, sempati duymaya başladı.

1972’de, 18 yaşındayken, Bazán işçileri Amador Rey ve Daniel Niebla’nın, faşist polis tarafından Ferrol’de katledilmesinden sonra MC’de örgütlendi.

Örgütlenmesiyle Başkan Mao’nun yazılarını takip eden Yoldaş’ın, öğrendiklerini kitle ve propaganda çalışmalarında olduğu gibi hayatı boyunca uygulamaya başladığı kişisel bir dönüşüm başlar. 1991 yılında dağılıncaya kadar MCG’de, 1993 yılına kadar Inzar’da (MCG’nin dağılımsından sonra doğan örgüt) yer aldı. 1993 yılında Inzar; (Ç.N) BNG’ye (Galiçya Milliyetçi Bloğu) entegre olma niyetiyle ilgili yoğun bir tartışmayı geride bıraktı. Bu tartışmanın yapıldığı zaman örgütü ele geçiren reformist sürüklenme için çok kritik bir dönemdi.

Sendika aktivizmi, 70’lerin sonunda, partinin proleterleşme politikasıyla, Yoldaş Xosé’nin CCOO’ya (İşçi Komisyonları) üye olması ve her birinde çok az süren birkaç metal şirketi için çalışmaya başladığı anda başladı. O, hep “kızıl” ve “provokatör” olarak bilindi. 80’li yıllarda işsiz bir Corunha’nın İşsiz Meclisi’nin organizatörlerinden biri olarak uzun yıllar işsiz kaldı.

Üniversitede işçi personeli olarak çalışmayı başardığında, CCOO’yu terk etti, çünkü Santiago Üniversitesi Rektörü, CCOO üyesiydi ve patronun olduğu sendikada olamazdı. Daha sonra CIG’ye (Galiçya Sendikalararası Birlik, daha sonra Galiçya Sendikalararası Konfederasyon) katıldı ve BNG’ye bağlı patronu ile bir çatışmada CIG’yi terk etmeye karar verene kadar sendika delegesi oldu. Sendikal mücadele konusunda fikirleri her zaman tutarlı idi.

Halk hareketindeki aktivizmi, 80’lerde NATO ve Monte Alto’daki Komşular Derneği ile mücadele ile başladı. 2011’de 15M seferberliğinde, 15M Monte Alto’nun oluşturulmasına katıldı ve yoğun bir propaganda çalışması içerisinde yer aldı.

Bu seferberliklerde, Hindistan’daki Halk Savaşı Destek Komitesi ve Dazibao Rojo’nun yoldaşlarıyla tanışır ve burada bu örgütlerin ajitasyon ve propaganda çalışmalarına aktif olarak katılmaya başlar. Bu Maoist yoldaşlar ve diğer mücadele yoldaşları ile Futbol Dünya Kupası’na karşı savaşan ve 2014 Avrupa seçimlerini boykot etmek için bir kampanya yürüten

Brezilya halkıyla dayanışma içinde önemli bir kampanya yürüten MLP’yi organize eder.

Yoldaş Portela, Brezilya’nın Yoksul Köylüler Birliği’nden yoldaşların kampanyalarını ve 2018’de Başkan Mao Zedung’un 125. doğum günü etkinliklerini destekler, organize eder. Son yıllarda da anti-faşist eylemlerde yerini alır.

Başkan Mao Zedung şunları söyler: “Hiçbir zaman ve hiçbir koşulda bir komünist kişisel çıkarlarını ön plana çıkarmamalı; aksine, onları her zaman ulusun ve halk kitlelerinin çıkarlarına tabi tutmalıdır. Bu yüzden bencillik, rahatlama, yolsuzluk, teşhircilik vb. en büyük hor görmeyi hak ediyor; özverili teslimiyet, şevk, halkın davasına bağlılık, yoğun ve inatçı çaba tüm saygıyı hak ediyor.”

Bu yüzden yoldaş Xosé, adanmış, her zaman ilk andan itibaren yardım etmeye ve savaşmaya istekli, yorulmak bilmez, herhangi bir kahramanlık ya da ün istemeden, özveri içinde, hevesle, tüm kalbiyle insanlara hizmet ediyordu. Bir komünistin ne olması gerektiğine dair gerçek bir örnekti.

4 Temmuz 2020’de, kanserden yaşamını yitirdiğinde sadece mücadelede yetişmiş insanların gösterebileceği son haysiyet ve kararlılık örneğini verdi. Galiçya Maoizmi, büyük militanlarından birini kaybetti. Anıları yoldaşları ve Galiçya halkı arasında hayatta kalacak.

Yoldaş Xosé her zaman mücadelede olacak!

TSK Amediye Kırsalında 2 Sivil Aracı Bombaladı

TSK’ye bağlı savaş uçakları, Amediye’nin Bamernê kırsalında 2 aracı bombaladı.

Türk Silahlı Kuvvetleri’ne (TSK) ait savaş uçakları, Irak Kürdistanı’nda bulunan Amediye’nin Bamernê kasabası kırsalındaki Hesenpîrkê köyünde 2 aracı vurdu.

Bölgeden yayın yapan ajanslar, araçların sivillere ait olduğunu ve bir araç sürücünün yaşamını yitirdiği duyurdu.

Saldırıda iki kişi yaşamını yitirdi. Yaşamını yitirenlerin isimlerinin Dilovan Şahin Omer Keşani ile Ebdullah Ehmed olduğu öğrenildi.

Covid-19 ile Birlikte Artan İşsizlik ve Muhtemel Halk Hareketleri

George Floyd için Paris'te gerçekleştirilen eylem. 20 bin kişinin katıldığı eyleme polis saldırmıştı

Kapitalizmin uluslararası durumuna ve kitlelerin ayaklanma ihtimaline yanıt ararken, Amerika'daki kitlesel hareket muhtemel halk hareketlerinin nasıl bir rota ve nasıl bir ivme kazanabileceğine yanıtıdır.

Uluslararası kapitalizm ve bağımlı ülkeler öyle bir sarmal durum içine girmişler ki, bir türlü sorunlar yumağından çıkamıyorlar. Çıkamadıkları gibi sorun ve çelişkilerin daha uç boyutlara tırmandığı bir dönemin de yolu açılmıştır.

Bir avuç burjuvazi iyice palazlanırken, ezici çoğunluğu oluşturan işçi sınıfı ve emekçiler yığını iyice yoksullaşmıştır. Sömüren ve ezen sınıflar ile sömürülen ve ezilen sınıflar arasındaki makas daha da açılmıştır. Sınıf çelişkilerinin arttığı, demokratik hakların gasp edildiği ve baskı mekanizmasının hızla uç boyutlara tırmandığı bu durum, uluslararası alanda daha üst mertebeye çıkmıştır. Bunun sonucudur ki oluşan sorunların faturası uluslararası işçi sınıfına ve halklara çıkarılmak istenmektedir. Sınıflar arasındaki eşitsizlik ve oluşan sorunlar yumağı artık iyice dışa vurmuştur.

Sistem içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve siyasi durumu, oluşan krizleri bertaraf edemediği gibi yeni bir kriz furçası içine girmiştir. Ki bu kriz, burjuva ekonomistlerin bile itiraf ettikleri gibi kapitalizmin tarihinde oluşan en büyük krizlerden biridir. Bunun sonucu diğer sorunlarla birlikte işsizliği de hızla üst düzeye tırmandırmıştır. Sistemin yarattığı bunalım ve işsizlik, koronavirüsün pande-

mi düzeyinde ortaya çıkması ile daha üst boyutlara tırmanmıştır. Bu gelişmeler ile dünya çapında birkaç ay evlerinde tutulan emekçiler gelinen aşamada başta Amerika olmak üzere çok sayıda ülkede sokaklara dökülmüşlerdir. Bu durum muhtemel halk hareketlerinin daha da ivme kazanacağına göstergesidir.

Covid-19 pandemisiyle kriz ve işsizlik daha artmıştır

Girilen kriz ve buhranlar daha derinleşmiş, sorunlar yumağı giderek büyümüş ve sistemi iyice kısır bir döngü içine sürüklemiştir. Neo-liberalizmle birlikte ücretler dondurulmuş, sosyal haklarda kesintiye gidilmiş, sömürü daha artırılmış, çalışma hakları ve işe alma-çıkarmada taşeron tarzı giderek öne çıkarılmış; yürüyüş, miting vb. eylemlerde polis daha saldırgan kılınmış, ırkçılık tırmandırılmıştır.

Uluslararası bunalımın giderek derinleşmesi sonucu çok sayıda fabrika ve işyerlerinin kapanması işsiz sayısını daha da artırmıştır. Kapitalist üretim tarzının içyapısında oluşan sorun ve çelişkiler silsilesi, işsizliğin maddi koşullarını yaratmıştır. Bunun sonucu, üretim araçlarının ve emek-gücünün (üretici güçlerin) üretkenliğinin gelişmesi beraberinde üretim süreci içerisinde nispi artı-değer sömürüsü ile iş saatlerinin de uzatılmasıyla mutlak

artı-değer sömürüsünü giderek artırmıştır. Ya da daha az süreyle çalıştırılarak, ücretler düşürülerek, sosyal haklara el konularak vb. işlemlerle sömürü mekanizmasına giderek ivme kazandırılmıştır.

Bunun sonucu sömürünün artmasıyla ve alım gücünün düşmesiyle, emekçi kitleler tarafından üretilen meta, pazarda alınmaz hale gelmiştir. Dolayısıyla üretilen metanın bir kısmı elde kalmış ve meta-sermaye, tümünden para-sermayeye dönüşmemiştir. Bunun sonucu artı-değer de tümünden gerçekleşmemiştir. Bu da beraberinde aşırı-üretim ve mali krizi getirmiştir. Tekellerin aşırı-üretim krizi, bankalardan alınan kredilerin ödenmemesiyle mali krizi beraberinde getirmiştir. Birbirine bağlı bu gelişmelerin neden olduğu kriz furçası müzmin bir hal almış ve girilen resesyon-depresyon kısır döngüsünden bir türlü çıkılamamıştır. Çıkılamadığı gibi günümüzün kapitalizmi ve pazarları fasit daire içine hapsolmüştür.

Böylesi bir ortamda uluslararası finansal kapitalizm giderek borsalara ve dijital kapitalizme yönelmektedir. Elbette ki emek gücünü tümünden üretim sürecinden tasfiye etmemektedir. Emek gücünün tümünden tasfiye edildiği bir ortamda kapitalizmin varlığını devam ettirmesi mümkün değildir. Kapitalizmin işleyişi sonucu, sermayenin organik bileşimi büyüdükçe bir önceki üretimden elde edilen kârın (artı-değerin toplam sermaye içindeki oranı) büyük bölümü, -sonraki genişletil-

miş yeniden üretim sürecindeki- üretim araçlarına, hammadde ve doğal kaynaklara tekabül eden değişmeyen sermayeye yatırılırken; kapitalizmin yeniden üretim sürecinde -üretken olan- emek gücüne tekabül eden değişen sermaye miktarına yatırılan bölümde nispi azalma sürecine de girilmiştir. Bu da beraberinde kâr oranında düşüşü ve işsizliği getirmektedir.

Kapitalizmin mülkiyet biçimini (üretim ilişkilerini) ısrarla muhafaza ederek, üretici güçlerin daha hızlı gelişmesinin önünde engel teşkil ediyor. Ama iradesinin dışında üretimin toplumsallaşmasına ve merkezileşmesine, -dolayısıyla üretici güçlerin gelişimine- de mani olamıyor. İşte bu çelişki sisteminin ürettiği sorunlar yumağını günümüzde kapitalizmin tarihinin en üst boyutlarına kadar tırmandırmıştır.

Bunun sonucu sermayenin önemli bir bölümü üretim sürecinden koparak spekülasyon piyasalara kayarken, diğer taraftan kapitalist üretim de dijital kapitalizme ve otomasyon sistemine yönelmektedir. Böylesi bir süreç kapitalizmin girdiği bunalımı daha katmerli boyutlara tırmandırmakta, işsizliği iyice artırmaktadır.

Günümüzün uluslararası kapitalizminin içine girdiği bu yönelim, işsizliğin ana nedenini oluşturmuştur. Taşeron çalışma yayılmakta ve işçilere karşı şantaj olarak kullanılmaktadır. Tüm bunlar sosyal haklardan arındırılmış çalışma tarzını da öne çıkartmaktadır.

İşsizlikten en fazla etkilenen kesim de toplumun en dinamik kesimini oluşturan gençlik olmaktadır.

Kapitalizm doğayı da tahrip etmektedir!

Kâr hırsıyla yapılan üretim ve alınmayan önlemler sonucu ekolojik denge altüst olmuştur. Zehirli ve kimyasal atıklarla, plastik ve türevlerin doğaya atılmasıyla, fabrikalardan çıkan zehirli gazlarla, askeri tatbikatlarla, savaşlarla vb. nedenlerle ekosistem kirletilmiş ve zehirlenmiştir. Tarımda kullanılan suni kimyasal ilaçlar da insan beslenmesinde ve doğa aleyhinde zararlı etkiler oluşturmıştır.

Tüm bunlar doğada karbondioksit oranını iyice artırmıştır. Oluşan karbondioksit sonucu dünyayı güneşten gelen zararlı ışınlardan koruyan ozon tabakası delinmiştir. Böylece dünyaya gelen zararlı güneş ışınları daha artmış, doğayı kirletmiş, buzulların erimesine ve iklimde değişik-

liklere neden olmuştur.

Ayrıca tsunami vb. doğa olayları oluşmuş ve orman yangınları giderek artmıştır. Böylesi bir duruma giren dünyada koronavirüslerin cirrit attığı bir zemin de oluşmaya başlamıştır. Kâr dürtüsüyle üretim yapan, doğayı yağmalayan, tahrip eden, tahribata karşı önlem almayan, kimyasallarla ekolojik dengeyi bozan uluslararası kapitalizm virüslerin oluşmasına da neden olmuştur.

İspanyol Gribi olarak adlandırılan en ölümcül ve en yaygın virüsü en son I. Emperyalist Paylaşım Savaşı akabinde yaşayan dünya, 2000'lerden itibaren öldüren virüsler yumağıyla daha sık karşı karşıya gelmiştir. 2002'den günümüze değin ortaya çıkan yaygın ve öldürücü SARS, Kuş Gribi, Domuz Gribi, MERS, Ebola, Zika gibi koronavirüs tiplerine en son Covid-19 Pandemisi eklenmiştir.

Yapılan belirlemelere göre son koronavirüs, Ortadoğu Solunum Sendromu (MERS-Cov) ve Şiddetli Akut Solunum Sendromu (SARS-Cov) gibi virüs ailesinden mutasyona uğrayıp evrimleşmiş ve ortaya çıkmıştır. Bu mutasyon sonucu yeni virüse Sars-Cov-2 denmiştir. Dünya Sağlık Örgütü tarafından hastalığın Çin'de oluşum tarihi olan 2019 baz alınarak hastalık pandemi halini almış, tüm dünyaya yayılmıştır.

Kapitalizmin kâr hırsı Covid-19'u da yaratmış ve insanlığın üzerine sürmüştür. Kaldı ki, bazı çevreler son koronavirüsün laboratuvarlarda hazırlanıp piyasaya sürüldüğü iddiasındadırlar! Sonuçta ortaya çıkan son koronavirüsün temelleri bizzat uluslararası kapitalizmin bağrında oluşmuştur. Ekonomik, sosyal, siyasal, temelleriyle krizi ve tüm sorunlar furcasını ve COVID-19 pandemisini yaratan bizzat kapitalizmin kendisidir. Öyle bir duruma gelmiş ki, uluslararası finans-kapital günümüzde artık doğanın ve insanlığın fiziki, kimyasal ve biyolojik yapısında oluşan sorunlara -düzen sınırları içinde de olsa- müdahale etmiyor.

Tüm bu sorunlar sınıf çelişkisinden, sömürüden, baskı ve tahakkümden kopuk değildir. Dolayısıyla uluslararası alanda oluşan kriz, kapitalizm tarihinin en kronik krizidir. Covid-19 pandemisi bu krizi daha hızlandırmış, katalizör rolü oynamış, krizi daha sarmal boyutlara tırmandırmıştır. Sistemin çatlaklarını daha açığa çıkarmış, temellerini daha sarsmıştır. Soruna müdahale edemeyen uluslararası burjuvazi bir nevi amok misali depresyon sürecine girmiştir.

Bunun sonucu uluslararası alanda kapitalizmde yüzde 6,7 düzeyinde küçülme

beklenmektedir. Bu oran şimdilik Amerika'da yüzde 7.3, Avrupa'da 8.7 düzeyine çıkmıştır. Bu küçülmenin Amerika'da yüzde 30'a kadar çıkabileceği de ileri sürülmüştür. ABD'nin gayri safi yurt içi hasılasının (GSYH) yüzde 20 ile yüzde 30 arasında düşmesi de beklenmektedir. İşsizlik oranının da Amerika'da yüzde 20 ile 25 arasında artması beklenmektedir. Bu rakamları bizzat veren de ABD Merkez Bankası (FED) başkanıdır.

Yine Amerika'da işsizlik parası için başvuranların sayısı 41 milyonu bulmuştur. Dünya çapında ise iş kaybının 200 milyonu bulacağı tahmin edilmektedir. Küresel GSYH 2020'de yüzde 5.2 daralacağı tahmin edilmektedir. Yüzde 1.2 büyümesi tahmin edilen Çin dışında tüm ülkelerin ise küçülerek büyüme hızlarının 0 altına düşmesi tahmin edilmektedir.

Bu sorunların böylesi agresif boyutlara çıkması önümüzdeki sürecin, işçi sınıfının ve halk yığınlarının mücadelesinin de tırmanacağına göstergeleridir. Bunu şimdiden görmemiz ve bu doğrultuda sınıf bilinçli proletaryanın perspektifi doğrultusunda daha etkili ve güçlü müdahaleler için çaba sarf etmemiz gerekmektedir.

Halk hareketlerinin nesnel koşulları giderek ivme kazanıyor... Sorun öznel koşulların geliştirilmesidir...

İçinde bulunduğumuz nesnel koşullar görüldüğü gibi giderek gelişiyor. Bu mücadeleye zemin oluşturan objektif koşullar salt emperyalizme bağımlı yarı-sömürge ülkelerde değil, beraberinde emperyalist ülkelerde de ivme kazanıyor. Sınıf çelişkileri, siyasal baskılar, devletin baskı ve yaptırımları giderek üst düzeylere tırmanıyor.

Buna karşın tüm kol ve kafa emekçileri ve giderek işsiz kalan yığınlar da bu baskı ve saldırılar karşısında tepkilerini ve öfkelerini sosyal pratikte gösteriyorlar.

Özellikle son 10 yıldan beri sokaklara dökülen kitlelerin eylemleri giderek artmıştır. Üzerinde yükseldiği temellerin çatırdaması işçi sınıfını ve müttefik sınıfları, toplumun gençliğini ve emekçi kadınları, LGBTİ+'ları gün be gün daha kitlesel boyutlarda başkaldırıya itmiştir. Bağımlı ve geri kalmış ülkelerde bu başkaldırıların zeminini, yoksulluk, işsizlik ve hakim sınıfların baskı unsurları oluşturmaktadır. Oluşan son koronavirüs pandemisi işçi sınıfını ve halkları birkaç ay pasifize etti. Burjuvazinin yarattığı korku ve kaos, kitleleri evlerine hapsetti. Ama bu kaos havası fazla sürdürülemedi. Birçok ülkede kitleler tekrar sokaklara döküldü. Baskı, sömürü ve adaletsizliğe

karşı öfkelerini dışa vurdular. Hakim sınıfların onlar üzerinde yaratmak istediği korku ve panik atmosferini yıktılar.

Nitekim Amerika'da George Floyd'un polis tarafından işkenceyle boğularak katledilmesi kitleleri sokaklara döktü. Dünyanın en büyük tekellerinin, holdinglerinin, bankaların en "büyük" devleti artık ülkeyi eskisi gibi yönetmiyor, yitirdiği istikrarı bir türlü tesis edemiyor. Edemediği gibi Amerikan işçi sınıfı ve siyah toplum üzerinde sömürü ve baskı unsurunu daha katmerli boyutlara tırmandırıyor. Bugün Amerika'da sosyal haklar tümünden gaspedilmiş, maaşlar düşürülmüş, işsizlik ve sosyal yardım paraları tümünden kesilmiştir. Evi, barkı olmayanların sayıları 50-60 milyonu bulmuştur. Burjuva-demokratik haklar giderek gaspedilmekte, ırkçılık ve faşist baskı tırmandırılmaktadır. Polise faşist yetkiler verilmektedir. Bunun sonucu yıllardır polisin binlerce kişiyi katlettiği bir ülke halini almıştır. Özellikle siyahlar üzerinde baskı ve ayrımcılık tırmandırılmış, şiddet içeren saldırılar da artırılmıştır. Ayrıca ABD Başkanı Donald Trump sivil faşistlerden oluşan örgütlenmeye de gitmektedir. Bu faşist gruplar sokaklarda silahlarıyla ve saldırgan tutumlarıyla gösteriler yapmakta, kitlelere gözdağı vermektedirler.

Amerikan burjuvazisi, devleti giderek faşist bir devlete dönüştürmek istenmektedir. 25 Mayıs akşamı Minneapolis kentinde 46 yaşındaki George Floyd isimli siyah vatandaşın polis tarafından açıkça katledilmesi, başta siyahlar olmak üzere, Amerikan halkının diğer kesimlerini sokaklara dökmüştür, tüm eyaletlerde meydanlara çıkan siyah, beyaz, Latin kökenli Amerikan vatandaşları ABD devletine karşı tavır almışlardır. Tüm dünyaya asker gönderen, askeri üsler kuran, dünyanın en gelişmiş silahlarına sahip olan bu devlet, Amerikan halkının başkaldırısı karşısında şoke olmuştur. Bu aynı zamanda Amerikan ırkçılığına, hakim kılınmak istenen faşizme, sömürüye, yoksulluğa, işsizliğe yönelik eylemdir. Amerikan tekelci burjuvazisine ve planladıkları baskı ve sömürü mekanizmasına bir yanittir.

Kapitalizmin genel durumuna değinirken, dikkate alınması gereken nokta olan ayaklanmanın dünyanın en zengin, en "büyük", en "güçlü" devletine karşı olmasıdır. Bu aynı zamanda uluslararası tekeli kapitalizmin içinde bulunduğu duruma ilişkin bir göstergedir. Mevcut durumun ekonomik, sosyal, siyasi bunalımın üzerinde yükseldiği temellerin nasıl bir sarsıntı içinde olduğunun ta kendisidir.

Ezilen ve sömürülen yığınlar başkaldırıldığında, Mao'nun deyişiyle emperya-

listlerin "kağıttan kaplan" olduğunun ta kendisidir.

Kapitalizmin uluslararası durumuna ve kitlelerin ayaklanma ihtimaline yanıt ararken, Amerika'daki kitlesel hareket muhtemel halk hareketlerinin nasıl bir rota ve nasıl bir ivme kazanabileceğine yanittir. Avrupa'da da yapılan yürüyüş, miting ve gösteriler ile Amerika'daki hareketlere destek verilmiştir. Beraberinde Avrupa ülkelerinde kapitalizme duyulan öfkenin Covid-19 yaptırımına rağmen sokağa yansması anlamlıdır ve enternasyonal mücadele ve dayanışmanın zemininin var olduğunun göstergesidir. Ayrıca koronavirüs yaptırımı ve tehdidine karşı Lübnan, Kolombiya, Şili, Hindistan, Irak gibi ülkelerde irili-ufaklı kitle hareketlerinin olması, daha şimdiden önümüzdeki mücadelenin daha üst boyutlara tırmanacağını da göstermektedir.

Objektif/nesnel durum budur, sorun subjektif/öznel durumdur. Yani kitlelerin bu kendiliğinden hareketlerine önderlik sorunudur. Bu hareketlerin çoğu komünist ve devrimci önderlikten kopuktur. Bu hareketler iktidar ve devrim perspektifiyle hareket etmiyorlar. Dolayısıyla kitle hareketleri sonuçta düzen içinde kalmaktadır. Kitleler belli bir süre sonra pasifize olmakta ve dağılmaktadır.

Öncü müfrezenin varlık nedeni ezilen ve sömürülen işçi sınıfına ve halklara önderlik etmektir. Gelişen kitle hareketleri politik öznelerin değişimi içinde uygun bir zemin sunmaktadır.

Proletarya hareketleri bir araya gelebilmeli, uluslararası alanda ittifaklar oluşturmalıdırlar. Günümüz koşulları bunu emretmektedir. Ayrıca devrimci güçlerle de orta ve uzun vadeli ilişkiler ve güç birlikleri oluşturulmalıdır. Mevcut konjonktür bunu da dayatmaktadır. Yapıyı daha da sağlamlaştırmak, eksiklere müdahale ederek, yanlışların üzerine giderek bu adımları atabiliriz. Diğer yandan günümüz nesnel durumunun emrettiği politikalar oluşturularak mücadeleyi ileriye taşıyabiliriz.

Gerek coğrafyamızda ve Ortadoğu'da gerekse de dünyada kitlelerin mevcut durumu iyi görülmeli, öfkeleri ve tepkilerini anlamalı gelişen direnişlerin bir parçası olmalı ve siyasal çalışmalarımıza ağırlık vermeliyiz.

Dünya çapında kısaca değindiğimiz mevcut durum bunu zorunlu kılmaktadır, nesnel durum da her geçen gün daha iyiye gitmektedir. Başka bir deyişle önümüzdeki dönemde çetin mücadeleler daha da ivme kazanacak, daha ileriye taşınacaktır.

Özgürlük ateşinden Rojava devrimine kısa bir yolculuk!

Bir direniş başlar... Cüretli bir adım atılır, Ortadoğu "karanlığında" eve hapsolan yiğit kadınlar dünya gericiliğine karşı mücadelenin literatürüne Rojava kadın devrimini kalın harflerle yazar. Kobane'de başlayan kıvılcım Rojava mevzilerine, oradan Türkiye metropollerine, Türkiye Kürdistanı'ndan Avrupa sokaklarına ve yer kürenin herhangi bir parçasında "Biji Rojava", "Biji Kobane", "Biji Afrin" sloganı olarak karşılık bulur.

Halkların, kültürlerin birbirinden ayrıldığı, sınırların çizildiği zamanlardan devrim ateşinin yakıldığı kıvılcıma yani 2012'ye kadar sayısız isyana, direnişe sahip bu coğrafyada direnmek adeta yaşamak için zaruri bir ihtiyaç. Çünkü bu topraklar bir halkı ikiye, bir ulusu dörde bölen ilhak politikasının yaşam bulduğu alan. Çünkü bu toprakların sınır hattındaki Kürtler neredeyse aile boyutunda birbirinden ayrılmışlar.

Bugün Kobanê ya da Afrinli bir aile ile konuştuğunuzda mutlaka sınır hattının diğer yakasında bir akrabasının olduğunu söyler. Buradaki halkların sınırın diğer yanı ile kopmaz bağları vardır. Ailelerin bir kısmı tren raylarından esinlenerek verilen ad olan Binxet'de yani tren hattının güneyindeki Suriye Kürdistanı'nda, diğer kısmı da Serxet'te yani tren hattının kuzeyindeki Türkiye Kürdistanı'nda kalmış. Ne yazık ki ne Binxet'in ne de Serxet'in adı Kürdistan; biri Suriye, diğer Türkiye toprakları ile anılıyordu.

Rojava halkı devrimin başlangıcı olarak Kobanê'yi gördü!

Kobanê Halk Meclisi, 19 Temmuz 2012'de bu makus talihi "değiştirerek" önemli bir adım atmıştı. Tüm dünyanın gözleri önünde başlayan direniş ateşinden sonra Kobanê halk meclisi kentin yönetimini üstlenerek Rojava'daki devrim ateşini yaktı. Devrimin Kobanê'de başlamasının bir önemi de halkın el konulan mülklerinin geri almasıydı. Halk Meclisi'nin ilk kararlarından biri de bu oldu.

O tarihten sonra Rojava her türlü saldırının hedefi olurken, aynı zamanda tarihsel bir direnişe de sahne oldu. 2012 Temmuz'undan bu yana Rojava'da halk güçlerinin dişıyla tırnağıyla savunduğu bitmemiş bir devrimsel süreç devam ediyor.

Renkleri, zılgıtları, halayları, emekleri ile yaratılan kadın devrimi!

Rojava'nın silahlı gücü YPG (Halk Savunma Birlikleri) özgün silahlı kadın gücü, kadın ordusu YPJ (Kadın Savunma Birlikleri), Rojava'yı Baas rejiminden ve IŞİD'den temizleme, savunma savaşında en başından itibaren yer aldı ve kadınlar bu mücadelenin eşit bileşenleri olarak kendilerini bu mücadele ile ilan ettiler. Kadın devrimi elbette kadın ordusu olmadan gerçekleşemez ve korunamazdı. Kadın ordusunun yarattığı kazanım ve özgürlükleri komün, meclis ve tüm örgütlenme ağlarında ve adalet sağlayan mekanizmalarla eril

ve baskıcı Baas rejiminin kalıntılarını hafızalardan silmek, kadın düşmanı siyaseti ve yaşamı değiştirip dönüştüren Kongra-Star aracılığıyla bilince çıkarmaya çalışıyor.

Demokratik sistemi inşa eden Arap, Kürt, Süryani, Ermeni, Türkmen, Asuri vb. kadınlar dili, kültürü, ekonomisi, ekolojisi, adaleti ile devrimin, yaşamın inşası için elzem olan tüm mekanizmalar içinde en aktif, en önde ve güçlü savunucu olarak bir irade sahibi oldular.

Kurulan meclislere kadınların dahil edilmesine büyük önem verildi ve hatta şehirlerde kadınlar kendi ayrı meclislerini oluşturdu. Kadınları ilgilendiren bütün sorunlarda karar mekanizması olarak kadın örgütleri/organları/meclisleri esas kabul ediliyor. Kamu dairesinde yüzde 40 kadın kotası uygulaması kararlılıkla gerçekleştiriliyor. PYD (Demokratik Birlik Partisi) eşbaşkanlık sistemini uyguluyor.

Rojava Anayasası'nın kadınların hak ve özgürlüklerin garanti altına alan bazı maddeleri şöyle:

"6. Madde: Demokratik Özerk Yönetimlerde her şahıs ve oluşum erk ve haklar bakımından yasalar önünde eşittir."

"22. Madde: Evrensel İnsan Hakları Bildirgesi'nin sivil, siyasi, kültürel, toplumsal, ekonomik maddeler ve ilgili tüm bildiriler bu Toplumsal Sözleşme'nin bir parçasıdır."

"23. Madde: Herkes etnik, dil, cinsiyet, din, mezhep ve kültürel kimliğini yaşama hakkına sahiptir."

"27. Madde: Kadınların siyasi, toplumsal, ekonomik, kültürel ve her türlü yaşam hakkı vardır (güvence altına alınır)"

"28. Madde: Kadınlar, öz savunma ve her türlü cinsiyet ayrımını kaldırma, reddetme hakkına sahiptir."

"29. Madde: Toplumsal Sözleşme, çocuk haklarını güvence altına alır, çocukların çalıştırılması, çocuklara fizik ve psikolojik işkence yapılması ve çocukların küçük yaşta evlendirilmesini yasaklar."

"47. Madde: Demokratik Özerk Yönetimlerin üye sayısı kentlerin ve bölgelerin nüfus sayısına (oranına) göre belirlenir ve cinsiyet kotası yüzde 40'tan (% 40) az olamaz. Aynı zamanda seçim yasasına göre; Süryani ve gençlik temsiliyet kotası da özel olarak belirlenir."

"65. Madde: Mahkemelerdeki temsiliyette de yüzde 40 (% 40) cinsiyet kotası uygulanır."

"86. Madde: Kadın temsil oranı tüm kurum, yönetim ve kurullarında yüzde 40'tan az olmamalıdır."

"90. Madde: Eğitim yöntemleri ve müfredatında da siyasetten uzaklaştırma, ırkçı ve şoven kavramları kaldırılır. Bunların yerine toplumsal çok renklilik ve çok kültürlülüğü koyar."

Rojava'da Yaşam Devam Ediyor!

"Suriye'nin kuzeyinde bir Kürt devletine izin vermeyiz" konuşmalarına ya da "Kobani düştü düşecek" demeçlerine inat Rojava'da halklar kardeşçe kendi devrimine sahip çıkıyor ve yeni bir yaşam inşa ediyor. Tüm işgale ve ilhaka karşı topraklarını savunan başta Kürt halkı olmak üzere, Arap, Süryani, Keldani, Asuri, Ermeni vb. halkları Serekaniye ya da Til Temir cephe hattında tüm iradesi ve inancı ile savaştığına tüm dünya tanıklık etti.

Direnen, özgürlüğü seçen Rojava halklarının 19 Temmuz iradesinden 9 Ekim TC işgaline kadarki tüm süreci düşmanın tüm teknolojik üstünlüklere rağmen irade ve inanç bize halkların hep birlikte nefes aldığı ve o birlikteliğin yarattığı coğrafyayı işaret ediyor.

Ne savaşın ne işgalin bitmediği her an bir yerde bombanın patladığı ya da patlayacağı, sürekli keşif uçuşlarının ya da savaş uçaklarının "gezindiği" bir yaşam Rojava. Tüm bunlar burada yaşayan halkları yolundan geri çevirmiyor. Yaşayan tüm halklar mücadelesine devam ediyor, kadınlar kadın kazanımları için mücadele ediyor, gazeteciler "nasıl daha iyisini yapabiliriz"e yoğunlaşıyor, akademiler eğitim seviyesini yükseltmeye hem yaşamın hem de savaşın ihtiyacı için daha fazla çalışıyor.

Ortadoğu coğrafyasında Kürtler ve ilerici insanlık ilk kez demokratik özgür bir yönetim inşa etmeye çalışıyor. Bütün baskıcı zorba yönetim ve sistemlere karşı bir irade ve kararlılık ortaya koyuyor. Eskiye köhnemişe meydan okuyarak yeni bir yol açmaya çalışıyor. Bu değerli ve önemli kazanımların korunması savunulup yaşatılması için başta halkların birlik, mücadele fikri ve kararlılığı güçlendirilmelidir. Dünyanın ve bölgenin havasının zorbalıkla kirletildiği soluksuz bırakılmaya çalışıldığı günümüzde özgürce solmanın ağır bir o kadar yerine getirilmesi gereken zorlu devrimci görevleri ve sorumlulukları vardır. Başarılması gereken budur. Bunu başaracak bilinç kararlılık ve örgütlülük vardır. Halklar tarihlerinde hiç olmadıkları kadar büyük bedeller ödeyerek acılar yaşayarak elde ettikleri özgür yaşamlarını koruyacak güçtedirler.

“Dijital Türkiye”nin Büyük Hedefi: Sosyal Medya’ya Sansür

Son süreçte gündeme gelen konulardan bir tanesi sosyal medya ve bu mecralarda uygulanmak istenen sansüre yeşil ışık yakan yasa tasarısı oldu. Recep Tayyip Erdoğan’ın Temmuz ayı başında yaptığı açıklamada sosyal medya üzerinde uygulanan sansürü genişleteceklerinin sinyali verilmişti. Geçtiğimiz günlerde ise bu yasa tasarısı Meclis Adalet Komisyonu’nda onaylandı ve öngörüler bu yasa tasarısının meclis tatil edilmeden yasalaştırılmak istendiği yönünde.

Pandemi sürecinde çıkarılan torba yasa konularak meclisten geçirilmesi planlanan sosyal medya tasarısı, evlere kapanan toplumdan gelebilecek tepkiler göz önüne alınarak ertelenmişti. Ancak aradan kısa sayılabilecek bir süre geçtikten sonra, bu konu Temmuz ayının başında çeşitli bahanelerle tekrardan gündemleştirildi. Türkiye mevzu bahis olduğunda sosyal medya, ba-

sılı yayın gibi medya ve iletişim kanallarına yönelik sansür almış başını gitmişken daha fazla nasıl sınırlandırılabilirdi elbette ki merak konusu. Hali hazırda, ücretli dizi-film sitelerinden tutalım da Twitter gibi sosyal medya sitelerine kadar her mecrada sansür uygulamaları sürüyor ve “toplumun ahlakını bozacağı” gerekçesiyle birçok yapıma izin verilmiyor, paylaşımlar engelleniyor, AKP’ye muhalif görüşüyle iki çift laf edenler tutuklanıyor. Ancak sosyal medya üzerinden yaşanan etkileşimin, birkaç saniyede milyonlara yayılabilen fikirlerin önünün kesilmesi için daha çok genişletilmiş sansüre ihtiyaç duyulduğu ortada.

Sosyal medyaya dönük saldırıların kökenine inip bakmak gerekirse, Gezi Direnişi ile birlikte bu saldırılar çok daha fazla yoğunlaşmış ve akabinde gelişen olayların yarattığı etkiyle artarak devam etmişti/ediyor. Gezi Direnişi sürecinde sokağa çıkan gençlik kitlesi ve onların sosyal medya ile haşır neşir oluşu isyanın çok daha fazla kişiye ulaşmasını sağlamış ve birçok eylemlilik sosyal medya üzerinden örgütlenmişti. Devamında da tablo pek değişmemiş ve dijital mecralara ilgi artmıştı. Artan ilgi, insanların düşüncelerini “rahatça” ifade edebilecekleri alan bulma arayışları beraberinde sansürü, yasaklamaları ve tutuklamaları getirdi. Günümüzde de fikir özgürlüğüne yönelik bu tehditler sürerken, Z kuşağı olarak isimlendirilen genç kuşak başta olmak üzere toplumun her kesimi sosyal medyayla olan ilişkisini kuvvetlendiriyor. Özellikle dijital dünya tartışmaları, birçok işin

birkaç tuşla halledilebilmesi, teknolojiye merak duyan gençliği bu mecralara daha fazla itiyor. Yaşamlarını teknolojideki bu gelişmelerle paralel şekillendirmek isteyen, iş bulma ve gelecek hayallerini bu alan üzerinden kuran gençlik sosyal medyaya sınırlandırmasının en büyük muhatabı. En çok Z kuşağı gençlerin bu durumdan etkilenmesi ve doğasında bu duruma tepki göstermesi olağan durumlardan. 2020 YKS sınavının tarihinin sürekli değiştirilmesi olayında da gördüğümüz üzere, sınavla girecek olan öğrenciler saatler içerisinde sosyal medya üzerinden bir eylem başlatıp seslerini oldukça geniş bir kesime duyurabilmiş ve tepkilerini kendiliğinden örgütlemişlerdi. Bu ve bunun gibi yankı bulan birçok tepki iktidarın sokakları yasakladığı, dar etmek istediği bir dönemde gençlik ve toplumda muhalif kesim açısından önemli bir alternatif yol iken, iktidar için ise önüne set çekilen yolların başka bir kanaldan açılarak yasakların fiili olarak delinmesi anlamına geliyor. İktidarın rahatsızlığı da tam anlamıyla burada açığa çıkıyor. Sosyal medya tasarısı ile ağ sağlayıcılarından, kuruluşlardan ülke içerisinde temsilcilik kurmaları, vergi ödemeleri vs. bekleniyor, bunu yerine getirmemeleri halinde, bazı durumlarda 100 milyon liraya varan cezalar öngörülüyor. Ancak bizim esas olarak odaklanmamız gereken nokta; halihazırda ülkede mevcut olmayan düşünce özgürlüğü(!)’nün en üst seviyede kısıtlanması, muhalif olmasına gerek yok, muhalifmiş gibi görünen fikirlere dahi tahammülsüzlüğün

had safhaya çıkması söz konusu. İktidar şimdiye kadar çıkardığı yasalar, verdiği yetkiler ile RTÜK, Basın İlan Kurumu ve BTK eliyle, tiyatrodan sinemaya, TV kanallarına, gazete ve dergilere kadar birçok medya, sanat organının muhalif sesini sansürle kısımaya çalıştı. Bu yasa tasarısı ile birlikte merkezi bir yapıya sahip olmayan internet ortamına da yeterli seviyede(!) müdahaleye kapı aralanıyor. Aynı zamanda sosyal medyada yer alan anonim hesaplara yönelik bir düzenleme yapılmak isteniyor.

“Z kuşağı için sosyal medya çok önemli. Oy verme davranışı dijital mecralar tarafından manipüle edilebiliyorsa, yeni Z kuşağı genç seçmen kitlesi başta olmak üzere tüm kullanıcılar yeni bir farkındalıkla donatılmalı.”

AKP’nin Z kuşağı gençlere uyum sağlamak adına oluşturduğu Dijital Dönüşüm Stratejisi’nin tanıtımında Mahir Ünal tarafından söylenen bu sözler hedeflerden birinin esasta ne olduğunu ortaya koyuyor; 2023 seçimlerinde hezimete uğramamak. Yeni bir farkındalıktan kasıt ise, gençliğin farklı fikirlere, yönelimlere, yaşam tarzına, politik farklılıklara kapalı olmasını sağlamak. Yani toplumda baktığımızda “Batı özentisi(!)” olma yolundan çıkarılarak “ahlaki değerlere uygun”, sorgulamayan bir nesil yaratma amacıyla olan AKP’nin sosyal medya mecralarına yönelik saldırıları, tüm bilgi ve haber kaynaklarını kendi siyasi ideolojisi çerçevesinde şekillendirmeye hedefine giden bir yoldur.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Tuncer Mengücek

Kars Büyükşehir doğumlu Tuncer Mengücek, siyasi yaşamına Devrimci Halkın Birliği (DHB) saflarında başladı. 1979’da DHB’nin İbrahim Kaypakka-ya’nın düşüncelerini reddettiğini kavrayarak bu dönemde Proleterya Partisi saflarında yerini aldı. Mengücek, 4 Ağustos 1985 tarihinde İstanbul’da çalıştığı bir inşaatın 8. katından düşerek hayatını kaybetti.

1 Ağustos Şehitleri

Tarih 28 Temmuz 1986. Doğan Memeçil komutasındaki 10 kişilik gerilla birliği, Sivas-Erzincan-Dersim’in keşiştiği noktaya yakın bir bölgeden hareket eder. Yeşilyazı’dan geçerek Söğütli’ye uğrar. Birlik, gerillaya katılmak üzere yeni gelen yoldaşlarını aldıktan sonra diğer birliklere katılmak için yola çıkarken Topuzlar köyünde konaklayacaktır. Mola verdikleri bir yerde

köylüler askerlerin köye yığınak yaptığını, dikkatli olmaları gerektiğini iletir. Tarih 1 Ağustos 1986’dır. Ancak bu arada askerler gerillaları görmüş köyün etrafına yığınak yapmaya başlamıştır bile. O dönemde zaten Dersim’e yoğun bir abluka vardır. 3. Konferans’ın yapılacağı duyumlarını alan devlet, kendince büyük bir darbe yapmanın hazırlığı içindedir. Bu arada gerillalar da düşmanın yoğunlaşmasının farkına varmış ve çekilmeye başlamışlardır. Ancak düşman daha önceden gerillanın geleceğini tahmin ettiği alanlarda da pusuya yattığı için geri çekilmekte olan gerilla birliği askerlerce taranmaya başlanır. TC askerlerinin çok yakından ateş etmelerine rağmen gerillalar bu ateş bombardımanı altında köye çekilmeyi başarır. Düşman bu kez de köyü abluka altına alır. Köyün içinde devam eden çatışmada önce Doğan Memeçil, ardından İsmail Kaya ölümsüzleşir. Onların ardından düşman karşısında kahramanca direnen Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cahit Oğuz,

imam Utan, Süleyman Kaya, Yusuf Tosun ve Cumhur İçöz ölümsüzleşirler.

Hakan Karabulut (Kenan)

Hakan Karabulut (Kenan) 1971’de Balıkesir Bigadiç’de dünyaya geldi. 1989 yılında Almanya’da Proleterya Partisi’nin düşünceleri ile tanışan Hakan Karabulut, dost sıcaklığı, iyimserliği ve temizliği ile herkesin sevgisini kazanmıştır. 98 Haziran’ında Türkiye’ye gelerek gerillaya katılır. Kenan, 9 Ağustos 1998’de Tokat Topçam Dedeliköy mevkiinde Halk Ordusu gerillaları ile TC askerleriyle yaşanan çatışmada ölümsüzleşir.

Muharrem Horoz

1967 Sivas-Divriği doğumlu olan Muharrem Horoz, 1989 yılında Trakya Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü’nde okurken tanıştı Proleterya Partisi’nin düşünceleri ile. 1992 yılında gençlik örgütü Komsomol içerisinde faaliyet yürüterek Komsomol’un güçlenmesinde önemli katkılarda bulundu. Ölümsüzleştiği tarihe ka-

dar Parti’nin pek çok görevini omuzladı. 1999 yılının Ağustos ayında düşmana esir düştü. Proleterya Partisi MK Yedek Üyesi olan Muharrem Horoz, 2000 yılında başlayan F tiplerine karşı yapılan Ölüm Orucu direnişininin 236. gününde ölümsüzleşti.

Düzgün Öztürk

1937 Dersim Geçimli köyünde doğan Düzgün Öztürk, 1938 sürgününde ailesiyle birlikte Afyon’a göç ettirildi. 1965 yılında geçimini sağlayabilmek için Almanya’ya göç etti. 1978’de Proleterya Partisi’nin görüşleriyle tanıştı. Bir süre burada ATİF ve ULM Halk Ocağı içerisinde faaliyet yürüttü. Yakalandığı hastalık nedeniyle hiçbir zaman karamsarlığa kapılmadı. Yaşı 60’ı geçmesine rağmen mücadelesini sürdürdü. ULM Tohum Kültür Merkezi kurucuları arasında yer alan ve Yönetim Kurulu Başkanlığını da yürüten Düzgün Öztürk, 1999 yılında yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle 8 Ağustos 2001 tarihinde hayatını kaybetti.

Timtik ve Ünsal'ın ATK'de Muayene Olma Talepleri Kabul Edildi

Ölüm orucu direnişindeki avukatlar Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal'ın Adli Tıp Kurumu'nda muayene olma talepleri yargılandıkları mahkemece kabul edildi.

İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi, ölüm orucu direnişindeki tutuklu avukatlar Ebru Timtik ile Aytaç Ünsal'ın başvurusunu kabul ederek sağlık durumlarının tespiti için Adli Tıp Kurumu'nda muayene olmalarına karar verdi.

Timtik ve Ünsal'ın avukatları, ölüm orucundaki avukatlar için hem tahliye hem de Adli Tıp'a sevk edilmeleri yönünde talepte bulunmuştu. Mahkeme ise bu talebi, dosyanın incelemede olduğu Yargıtay'a ilettili.

Yargıtay 16. Ceza Dairesi ise mahkemeye verdiği yanıtta, İstanbul 37. Ağır Ceza Mahkemesi'nin bu konuda yetkili karar mercii olduğunu, hüküm kurabileceğini ilettili. Bunun üzerine mahkeme de talepleri kabul ederek ATK'ye sevk edilmelerine karar verdi.

Avukat Çiğdem Akbulut bianet'e yaptığı açıklamada, ATK raporunun ardından tahliye taleplerinin de değerlendirileceğini söyledi.

Burhaniye Hapishanesi'nde tutuklu bulunan avukat Aytaç Ünsal 176 gündür, Silivri Hapishanesi'nde tutuklu olan avukat Ebru Timtik de 207 gündür "adil yargılanma" talebiyle ölüm orucunda. Yargılandıkları ÇHD davasının dosyası Yargıtay 16. Ceza Dairesi'nde incelemede.

İktidar "Biz Yasayla İlgilenmiyoruz, Sizi Her Türlü Hapiste Tutacağız" Diyordu

Tutsak Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatları; Aytaç Ünsal, Ebru Timtik, Didem Akman ve Özgür Karakaya kendilerine yönelik hak gasp gasplarına karşı ve adil yargılanma talepleriyle ölüm orucu direnişindeler. Yüz günü aşan direnişlerinde bir adım geri adım atmayan avukatların talepleri çeşitli platformlarca ve meslektaşları tarafından dile getiriliyor.

Avukatların bu direnişine ses olmak adına biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak süreci Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı Av. Gökmen Yeşil ile konuştuk.

- Merhabalar kendinizi tanıtır mısınız?

- Merhaba. 2009 yılında Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldum. Aynı yıl stajımla birlikte Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi Çalışma Yaşamı Komisyonunda çalışmaya başladım. 2015 yılında İstanbul Şube Yönetim Kuruluna ve Şube Başkanlığına seçildim. Derneğimiz 2016 yılının Kasım ayında KHK darbesi ile kapatıldı ancak biz ÇHD'nin dört duvardan ibaret olmadığını açıklayarak çalışmalarımıza devam ettik. Halen İstanbul Şube Başkanlığını yürütüyorum.

- Şu an hangi avukatlar ölüm orucu direnişinde?

- Bugün itibariyle İstanbul Şube yöneticimiz Av. Ebru Timtik 206, derneğimiz üyesi Av. Aytaç Ünsal 175 gündür ölüm orucunda bulunuyorlar. Ancak bir an olsun unutmadan ve her fırsatta hatırlatarak aynı hukuksuzluklara maruz kalan ve tutsak olan Didem Akman ve Özgür Karakaya'nın da 159 gündür ölüm orucunda olduğunu vurgulamalıyız.

- Ölüm orucundaki avukatların süreçlerine dair bilgi verebilir misiniz?

- Ebru ve Aytaç, derneğimizin genel başkanı ve üyelerinin de dahil olduğu bir operasyon sonucunda 12 Eylül 2017 tarihinde başlayan gözaltı terörü sonucunda tutuklandılar. Tam bir yıl tutuklu kaldıktan sonar 10 Eylül 2018 yılında ilk kez hakim önüne çıktılar ve 5 gün süren duruşmalar sonunda 14 Eylül 2018 günü tutuklu 17 arkadaşımızın tamamının tahliyesine karar verildi. Ancak bu tahliye kararı yargı yetkisini de gerçekte elinde

SÖYLEŞİ | Av. Gökmen YEŞİL

Tüm demokratik kitle örgütlerinin Ebru ve Aytaç'ı sahiplenmesi, taleplerini dile getirmesi ve ölüm oruçları konusunda bir çözüm bulunması gerekiyor.

bulunduran devlet güçlerini rahatsız etti ve ertesi gün 12 avukat hakkında tekrar tutuklama kararı verildi. Belirtmem gerekir ki yasada yer almamasına rağmen tutuklamaya yönelik yakalama kararı çıkarıldı. Yani iktidar "biz yasayla ilgilenmiyoruz, size her türlü hapiste tutacağız" diyordu. Bu tutuklama kararı ile birlikte tahliye kararı veren mahkeme heyeti dağıtıldı ve İstanbul Adliyesinde bir çok siyasi davaya bakan ve yargılamadan ziyade hapis cezası içeren infaz hükümlerini okumakla görev ifa eden başka bir hakim mahkemeye başkan olarak atandı. Sürecin tamamı hukuksuz olmakla birlikte bu andan itibaren hukukun zerresinin olmadığı ve adli süreç işledi ve arkadaşlarımız hakkında bırakın adil yargılamayı, gerçekte bir yargılama yapılmadan 3 yıl ile 19 yıl arasında değişen hapis cezaları verildi. Söz konusu karar İstinaf Mahkemesi kararından çok kısa bir süre içerisinde onandı ve şimdi Yargıtay incelemesinde bulunuyor. Yargıtay'ın dosya ile ilgili yakın bir zamanda karar vermesini bekliyoruz.

- Avukatların talepleri neler?

- Az önce özetlemeye çalıştığım in-

faz sistemine karşı adil yargılanma talebiyle ölüm orucunda bulunuyorlar. Pek tabii bu talebin sadece kendileriyle ilgili ve sınırlı olmadığını bilmemiz gerekiyor. İşçi dosyalarını, kadın cinayetlerini, çevre katliamlarını, çocuk istismarlarını, sebepsiz ve delilsiz tutsak edilen Kürt siyasetçileri düşündüğümüzde bu talebin halkın adalet beklentisi ile ilgili talepler olduğunu düşünmeliyiz.

- Buradan kamuoyuna çağrılarınız var mı?

- Yakın zamanda iki sanatçıyı; Helin Bölek ve İbrahim Gökçek ile genç bir insanı; Mustafa Koçak'ı ölüm orucunda kaybettik. Sadece devrimcilerin, komünistlerin değil tüm halkın adalet talebini dile getiren avukat arkadaşlarımızın ölmesine, adaletsiz bir sistem içerisinde ölürülmesine izin vermemeliyiz. Tüm demokratik kitle örgütlerinin Ebru ve Aytaç'ı sahiplenmesi, taleplerini dile getirmesi ve ölüm oruçları konusunda bir çözüm bulunması gerekiyor.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- İlginiz ve takibiniz için teşekkür ederiz, İyi çalışmalar...

20 Temmuz 2020, Suruç ve Çalışmalarımıza Yönelik Kısa Bir Değerlendirme

20 Temmuz 2015 Türk devletinin, “barış ve müzakere” sürecini bitirdiği ve en koyu faşist uygulamalarına keskin bir dönüş yaptığı gün oldu. IŞİD eliyle gerçekleştirilen ve TC tarihi boyunca örgütlenen en kanlı saldırılardan biri olan 20 Temmuz Suruç saldırısı, aradan geçen 5 yıllık süre boyunca gittikçe derinleşen saldırı politikalarının başlangıcıydı. Devletin Suruç’ta amaçladığı şey bugün de toplumsal muhalefete uygulamaya çalıştığı esasen Kürt ulusal sorunu ekseninde büyüyen birlikte mücadele dinamiğini parçalamak ve Kürt ulusunu yalnızlaştırmaktı. Bunun için ise Kobanê’nin inşasına katılmak isteyen, çocuklara dayanışma ve destek elini uzatmayı amaçlayan genç devrimciler “en iyi” hedefti. Ancak devletin bu saldırısı için hesaba katmadığı bir şey vardı, o da devrimcilerin bilinci ve iradesi!

Bilinç bir kere ileriye aktığında, geriye gitmesi neredeyse mümkün değildir. Suruç’a giden devrimci ve anarşist dostlarımızın, bu döneme tanıklık eden ve özne olmaya çalışan diğer devrimci yapıların bilincindeki ileriye doğru atılım da böyle bir öze sahiptir. Bu bilinç ise aslında basit üç temele dayanmaktadır: 1- düşmanlarımız bir, 2- bu düşmanı alt etmek istiyorsak birleşmek zorundayız, 3- Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi ile bu topraklardaki diğer ezilenlerin özgürlük mücadelesinin geleceği birbirine kopmaz şekilde bağlı. Biri kaybederse diğeri de kaybedecek, birinin kazanma koşulu diğerrinin kazanmasına bağlı.

Burada basit şekilde ifade etmeye çalıştığımız mesele aslında son yıllarda Türkiye’deki devrimci hareketin pratik politik faaliyetine eksikliği - artısıyla rengini veren esas yaklaşım olmuştur. Devletin hedefine oturan bu devrimci yaklaşım ise her ne saldırıya uğrarsa uğrarsın ideolojik açıdan güçlenmektedir.

Suruç’taki saldırı sonrası gelişmeler de bu öze sahiptir. Bu açıdan devlet 20 Temmuz Suruç saldırısıyla birlikte daha şimdiden başarısız olmuştur diyebiliriz.

Çünkü aradan geçen süreç “beraber yürüdük beraber inşa edeceğiz” çalışmasının esas iki hedefinin engellenmesinde devletin başarısız olduğunu gösteriyor. Bu hedeflerden biri yıkılan Kobanê’ye dayanışma elini uzatmak diğeri ortak düşmana karşı birlikte karşı koyuşu örgütlemek. Şimdi bu çalışmanın bizce en değerli olan

bu iki yanının nasıl başarıya ulaştığına değinmeye çalışalım.

Birincisindeki kazanım, yani Türk devletinin desteklediği IŞİD saldırısı sonucu yıkılan Kobanê’yi yeniden inşa etme hedefindeki kazanım her şeyden önce manevi bir kazanımdır ve çalışmanın devrimci ruhuna yöneliktir. Buradaki manevi kazanım, birçok fiili kazanımın sağlayamayacağı bir kazanımdır. Çünkü, bir evin yapısına tuğla koymak, onun harcını karıştırmak hiçbir zaman bir toprağın özgürleşmesi için oraya canını koymaktan-vermekten daha değerli olamaz. Ve 33’ler Kobanê’nin özgürlüğü için hayatlarını ortaya koymuşlardır. Bu gerçeklik hiçbir güç tarafından artık değiştirilemez.

İkinci kazanım ise yine devletin parçalamayı hedeflediği; Kürt ulusuyla yan yana, birlikte mücadele pratiği noktasında olmuştur. Bu pratik Suruç saldırısının ardından büyümeye devam etmiştir. Ve artık, her 20 Temmuz dönemeci, bizim bu birlikteliğe ne kadar zorunlu olduğumuzu gösteren ve her yıl dönümünde 1 ay boyunca gençlik cephesinde ortak mücadeleyi yükselttiğimiz takvimsel süreç olmaya başlamıştır. Yani devletin bölmeye duyduğu ihtiyaçla örgütlediği bu saldırı bizim birleşmede nedenimiz haline gelmiştir. Dahası bu durum, her yıl artan ivmeyle bilince dönüşmektedir.

Hazırlık çalışmalarından notlar

Buradan sonra bu yıl ki hem 20 Temmuz Suruç anma eylemini hem de onun hazırlık çalışmalarını değerlendirmenin faydalı olacağını düşünüyoruz.

20 Temmuz’a kadar bir aylık süreç boyunca İstanbul, Ankara ve İzmir başta olmak üzere birçok ilde çeşitli çalışmalar gerçekleştirildi. Bu çalışmalar, çalışmaların gerçekleştiği şehirlerde var olan hemen hemen her gençlik örgütünün katılımıyla ve yoğun emeğiyle örgütlendiğini söyleyebiliriz. Özellikle İstanbul’da birçok merkeze yayılan ve her biri bir eylem niteliğinde olan farklı bildiri dağıtımları, çeşitli konularda adalet konulu basın açıklamaları, adalet zinciri vb. çalışmalar gerçekleştirildi. Çalışmalar oldukça enerjik bir şekilde ele alınmaya çalışıldı, kimi yerlerde polisle kısmen karşı karşıya gelme durumları yaşandı. Çalışmalarımız son kertede görünürlüğü ve amaçladığı şeyleri yakalama bakımından iyi bir yerde durmaktadır.

Her 20 Temmuz dönemeci, bizim bu birlikteliğe ne kadar zorunlu olduğumuzu gösteren ve her yıl dönümünde 1 ay boyunca gençlik cephesinde ortak mücadeleyi yükselttiğimiz takvimsel süreç olmaya başlamıştır.

Fakat bu çalışmalar sırasında gıdasını dar grupçu yaklaşımlardan alan bazı yönlerde açığa çıkmış oldu. Bu dar grupçu yaklaşımlar, kendini fazladan öne çıkarmaya çabalama şeklinde yaşanıyordu. Bu durumun bizce sakıncalı yanı, kültürel zayıflıkları tartışmanın dışında bırakarak söylemek gerekirse, 20 Temmuz Suruç için yaptığımız çalışmanın özüne zarar vermesidir. Önümüze koyduğumuz çalışmanın esas içeriğine kimi dar grupçu davranışlarla zarar verildiğini, en azından amaçlarımıza daha iyi ulaşabileceken amacımıza daha az ulaşmamıza neden olmaktadır. Bu gibi yaklaşımlar üzerine önümüzdeki yıllarda gerçekleştireceğimiz çalışmalar öncesi daha fazla tartışmaya ihtiyaç duymalıyız.

Eylem anından izlenimler

Bu yıl ki 20 Temmuz Suruç anmasına polis tavrı yine geçtiğimiz yıllara benzer bir düzlemde seyretti. İstanbul ve Ankara’da gerçekleştirilen eylemlerde toplamda 90’ın üzerinde genç arkadaşımız gözaltına alındı. Ankara Güvenpark’ta Gençlik Örgütleri olarak yapmak istediğimiz eyleme polis tüm faşist gücüyle saldırdı. Burada, Suruç’ta ölümsüzleşen 33 arkadaşımızın resimlerine bile polisin tahammülünün olmadığını gördük.

İstanbul Kadıköy’de gerçekleştirdi-

ğimiz eylemin ise geçtiğimiz yıl gerçekleştirdiğimiz eyleme göre daha etkili ve uzun süreli olduğunu ifade edebiliriz. Kadıköy’ün hemen hemen her sokağına kurduğumuz barikatlarla adalet talebimizi ve 33’lerin düşlerini yarım bırakmayacağımızı haykırdık. Buradaki polisle karşı karşıya gelişlerimizde de birleşik mücadelenin pratik hali ön plana çıktı. Yaklaşık 1 buçuk saat süren eylemde toplam 50’nin üzerinde dostumuz gözaltına alındı. Bu eylem, sokağın militanlığıyla buluşma tarzı bakımından uzun bir süredir gerçekleştirmedığımız bir biçimde gerçekleşmiş oldu. Ancak bu tarz eylemlerimizde uzun bir boşluk yaşamamız nedeniyle kimi dağınıklıklarımız da görünüyordu. Polis saldırısı sonucu kitlenin bölünmesi sonucunda dağılmamız görece kolay oldu. Ancak dağılma ve birleşme, yeniden dağılma ve yeniden birleşme gibi bir yöntem bu gibi eylemlerde takip edilebilir. Bununla birlikte aynı yöntemle eylemdeki kiteselliğimizin kısa sürede zayıflamasının önüne geçebiliriz. Öte yandan biz de YDG olarak güçlerimizi iyi organize etmekten yoksunduk. Neredeyse Kadıköy’ün tüm sokaklarında olmamıza karşın ortak hareket etme gücümüz zayıftı. Bu durumdan kimi dersler çıkartmamız gerekmektedir.

Yeni Demokrat Gençlik

Katliamın 5. Yılında Suruç Şehitleri Anıldı

Gençlik Örgütleri "Suruç için adalet, herkes için adalet" şiarıyla katliamın 5. yılında da bir kampanya örgütledi. Kampanya çalışması birçok ilde yaygın bir şekilde sürdürüldü. Kampanya kapsamında yapılan eylem ve etkinliklerle Suruç şehitleri anıldı. Anma etkinlikleri, 20 Temmuz günü Suruç şehitlerinin mezarları başında yapılan anmalarla devam etti.

Suruç Şehitleri mezarları başında anıldı

Suruç şehitleri Duygu Tuna, İsmet Şeker ve Cemil Yıldız Gazi Mahallesi'ndeki mezarı başında anıldı. Anmaya Suruç şehitleri aileleri, yaralıları; ESP, SKM, SGDF, HDP, Devrimci Parti, Dev-Güç, Kaldıraç, SYKP ve Partizan katıldı.

Saygı duruşu ile başlayan anmada SGDF adına konuşan Nazlı Yöyler, "Rojava bizim devrimimizdi ve aynı kararlılıkla oraya gidecektik" dedi. Devletin Suruç katliamıyla bir mesaj verdiğine dikkat çeken Yöyler, "Biz bu mesajı dikkate aldık, mücadelemizi daha da yükselttik" şeklinde konuştu.

HDP Milletvekili Züleyha Gülüm ve CHP Milletvekili Sezgin Tanrıku'nun konuşma yaptığı anmada Suruç şehidi İsmet Şeker'in kızı Dilek Şeker de söz aldı. Devletin katliama göz yumduğuna vurgu yapan Şeker, "Asıl katillerin peşindeyiz. Korkmuyoruz, yılmıyoruz. Babamın kanı hala Amara'da. 400 vekil istiyorlardı al-sınlar, dünya onların olsun bize 33'lerimizi versinler" dedi.

CebraİL Günebakan Elazığ'da anıldı

Suruç katliamında ölümsüzleşen CebraİL Günebakan ise, Elazığ'ın Karakoçan İlçesi'nde bulunan mezarı başında anıldı. Anmaya Peri (Akpazar) Belediye Eşbaşkanı Orhan Çelebi, HDP ve ESP'liler ile CebraİL Günebakan'ın ailesi katıldı. Mezara karanfeller bırakılmasının ardından saygı duruşunda bulunuldu. Anmada ESP ve HDP adına konuşmalar yapıldı. Yapılan anmanın ardından lokma dağıtıldı.

İhlamurkuyu Mezarlığı'nda Polen Ünlü ve Hatice Ezgi Sadet unutulmadı

Suruç şehitleri Hatice Ezgi Sadet ve Polen Ünlü ile adalet mücadelesinde yaşamını yitiren Şennur Ünlü, mezarları başında anıldı. Yoldaşları, dostları ve aileleri, Suruç şehitlerinin başında adalet mücadelesini kazanıma ulaştırana kadar sürdüreceklerinin sözünü verdi, "Düşleriniz yarım kalmayacak" dedi.

Suruç Şehidi Ece Dinç mezarı başında anıldı

33 Düş Yolcusu Karacaahmet'te bulunan Ece Dinç'in mezarı başında anıldı. Karacaahmet Mezarlığı'nda saat 11.50'de Ece Dinç'in mezarı başında yapılan anma 33'ler anısına saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından HDP Milletvekili Serpil Kemalbay konuşma yaptı. Serpil Kemalbay yaptığı konuşmada; Sivas, Çorum, Maraş, Gazi Katliamları'nı örgütleyen zihniyet ile Suruç Katliamı'nı örgütleyen zihniyetin aynı olduğuna dikkat çekti.

"33 düş yolcusu bizim öğretmenlerimizdir!"

HDP Milletvekili Serpil Kemalbay'ın ardından HDK İstanbul Eşsözcüsü Sedat Şenoğlu konuştu. Şenoğlu konuşmasında, 33'lerin düşlerinin yarım kalmayacağına ve onların pratiklerinin erdemlerin en büyüğü olduğuna dikkat çekti. Şenoğlu yapmış olduğu konuşmada "33 düş yolcusu bizim öğretmenlerimizdir!" dedi.

Gençlik örgütleri kAnuşmalarında 33'leri andı

SGDF adına yapılan konuşmada, Ece Dinç'in kadın özgürlük mücadelesine, kadın devrimine inanan bir devrimci olduğuna dikkat çekilerek, Dinç'in mücadele süreci aktarıldı. Onun izinden hep aynı kararlılıkla mücadeleyi sürdürme sözü verildi.

SGDF'nin ardından DGB adına yapılan konuşmada, "aradan 5 yılda geçse, 50 yılda geçse, 500 yılda geçse bu katliamcı düzen değişene kadar mücadele etmeye devam edeceğiz." denildi.

YDG adına yapılan konuşmaya 33'lerin

mücadelesi selamlanarak ve düşlerinin yarıda bırakılmayacağı sözü verilerek başlandı. YDG adına yapılan konuşmada 33'lerin 20 Temmuz Suruç pratiğinin devrimciliğinin somutlandığı; erdem, adanmışlık ve hesap-sız yaşamının en güzel örneklerinden biri olduğu belirtildi.

Yapılan konuşmaların ardından Vardiya'nın 33'ler için yazılan eseri Ece Dinç anısına 33 Düş Yolcusu için okundu.

İstanbul'da Suruç anmasına polis saldırısı: 32 gözaltı

İstanbul'da yapılmak istenen Suruç Katliamı anması başlamadan polis saldırısı başladı. Saldırı sonucu 32 kişi işkenceyle gözaltına alındı.

Suruç Katliamı'nın 5. Yılında Gençlik Örgütleri, Kadıköy Süreyya Operası önünde buluşmak istedi. Saat 18:00'de Suruç Aileleri'nin yaptığı oturma eylemi sonrası Süreyya Operası'na giden Gençlik Örgütleri'nin önu Osmanağa Camii önünde polis tarafından kesildi. Polis, kalkanlarıyla kitleye saldırmaya başladı. Kitle saldırı karşısında direnirken, polis biber gazı kullandı.

İlk saldırının ardından kitle ara sokaklardan Süreyya Operası önüne geçmek istedi. Opera önünü ablukaya alan polis, kitlenin önünü kapatıp gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırdı. Buradaki saldırı sonucunda 5 kişi işkenceyle gözaltına alındı. Gözaltılar sırasında polis, yerde yatanlara işkence etmeye devam etti. Bu saldırının ardından kitle ara sokaklarda barikatlar kurarak direnişe geçti. Kadıköy'ün tüm sokaklarındaki polis ablukasına karşı gençlik, 'Suruç'un hesabı sorulacak' sloganıyla direnişini sürdürdü.

Ara sokaklarda direnişini sürdüren kitle Moda Sahili'ne doğru geçti. Burada ise en az 15 kişi işkenceyle gözaltına alındı. Yaklaşık 1 saat süren direnişin sonucunda en az

32 kişi işkenceyle gözaltına alındı. Gözaltılar sırasında avukat Ezgi Önalın'ın burnu kırıldı, yine çok sayıda kişinin vücudunun çeşitli yerlerinde izler meydana geldi. Muhabirimiz Emre Türksever'de haber takibi sırasında gözaltına alındı.

İstanbul'da gözaltına alınanlar iki gün sonra Anadolu Adliyesi'nde serbest bırakıldı. Gençlik Örgütleri burada da açıklama yaparak "baskılar bizi yıldıramaz" dedi.

Ankara'da Suruç Anması'na saldırı
Ankara'da gençlik örgütlerinin Suruç katliamının 5. yılında yapmak istediği eyleme de polis saldırı. YDG okuru Deniz Akbıyuk'un da arasında olduğu 20'nin üstünde genç işkence ile gözaltına alındı.

Suruç Katliamı'nın 5'inci Yılı'nda Suruç Aileleri İnişiyatifi tarafından yapılmak istenen Suruç Anması'na polis saldırı. Ankara'da iki noktada bir araya gelmeye çalışan kitle, polisin sert saldırısına maruz kaldı. Atatürk Bulvarı üzerinde "Suruç İçin Adalet, Herkes İçin Adalet" pankartı açanların etrafı polisler tarafından sarılarak, gazetecilerin çekim yapması engellendi.

Gençlere saldıran polis; flamaları, pankartı ve yaşamını yitirenlerin fotoğraflarını parçaladı. Gözaltı sırasında bir kişinin burnu kırılırken; gazeteciler, çekim yapması halinde gözaltına alınmakla tehdit edildi.

Ankara'da saldırının yaşandığı bir diğer nokra ise Konur Sokak oldu. Pankart açarak yürümek isteyenler polisin biber gazı ve plastik mermilerle gerçekleştirdiği saldırıya maruz kaldı. Burada da çok sayıda kişi işkence ile gözaltına alındı.

Güvenpark ve Konur Sokak'ta gençlik örgütleri tarafından yapılmak istenen anmaya polisin saldırısı sonucunda 28 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar gece serbest bırakıldı.

Hayvan Katliamı İhalelerle Teşvik Ediliyor!

AKP öncesinde de hayvanların öldürülmesinden yüzbinlerce lira gelir sağlanmaktaydı. AKP döneminde ranta açılan doğa ve sit alanları arttı ve sermayedarların kaynağı olup yağma, talan edildi.

Emperyalist-kapitalist sistemin var olma nedeni tüm yaşamı kendi ikamesi altında bulundurmak ve bu duruma göre bütün yaşamı düzenlemekten geçer. Bu anlayış ile birlikte kapitalist sömürü çarkında ekosistem ve yaşam alanları yok edilirken, doğadaki canlılar da yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bırakılmakta. Kapitalist sömürü, ekosistemi bir rant alanına dönüştürerek sermayeye peşkeş çekerken, doğa ve yaşam alanlarındaki tüm canlıların yaşam mücadelesine de özel bir müdahalede bulunmakta. Çeşitli coğrafyaların toprağı, suyu ve havasına HES, JES, barajlarla yeni bir rant alanı yaratan kapitalizm, bu coğrafyada yaşayan canlıların habitata yapılan müdahalelerle; binlerce endemik bitkinin gelişimine, yaban hayvanların neslinin devam etmesinin önünde büyük bir tehdit oluşturmaktadır.

Devlet, 798 yaban hayvanını, "av turizmi" adı altında ihaleye sunarak büyük bir katliama hazırlık yapıyor. Özellikle nesli tükenmekte olan çeşitli yaban hayvanlarına yönelik devle-

tin açtığı ihalelerle, "av" teşvik edilmektedir. AKP ve sermaye ortakları yeni rant alanları için doğaya, canlıların yaşam alanlarına yönelik yağma, talanı sürerken; aynı zamanda nesli tükenmekte olan yaban hayvanlarının yaşamını ihalelerle ranta açtı.

Çeşitli coğrafyalarda doğa ile iç içe yaşamını sürdüren yaban keçisi, Anadolu yaban koyunu, dağ keçisi, ceylan ve karaca gibi yabani hayvan türleri nesli tükenme tehlikesi ile karşı karşıya.

Tarım ve Orman Bakanlığı'nın "av turizmi" adı altında Türkiye genelinde 798 yaban hayvanı ihaleyle satılıp avlanacaktı. Bu süreç karşısında hayvan katliamına dur demek için; doğaseverler ve çevre aktivistleri harekete geçerek ihalelerin iptali için hukuksal mücadele başlattı. Dersim'de 17 yaban ve çengel boynuzlu dağ keçisi ihalesi tepkiler üzerine iptal edildi. Eskişehir'de ise 18 kızıl geyiğin 513 bin TL karşılığı vurulması ihalesi için mahkeme 'yürütmeyi durdurma' kararı verdi.

Hayvan Hakları Federasyonu'nun

açıkladığı verilere göre; 2020 yılının ilk 7 ayında Türkiye genelinde hayvanların avlanması için 21 ihale verildi. İhalelerin toplam bedeli ise 17 milyon 145 bin 42 lira 48 kuruş.

Açılan her ihale için "av turizmini geliştirmek" gerekçesini sunan Tarım ve Orman Bakanlığı, bu ihaleler sonucunda geyikleri vurmak için yurt dışından da çok sayıda avcı gelmesini bekliyor. Bursa'da bakanlık 2 kızıl geyiğin vurulması ihalesi açarak, her bir geyik için 14 bin TL ödeneceğini açıklamıştı. Bursa'da bakanlığa bağlı bölge müdürlüğü ise hayvan katliamını bir çalışma olarak nitelendirerek; "çalışmanın" kent turizmini gelişmesine katkı sağlayacağını ifade etti. Aynı zamanda geyikleri öldürmeyi, "geyiklerin neslini bir seviyede tutarak düzenli hale getirmek" gibi bir açıklama yaparak bir türü yok etmeyi nasıl meşrulaştırdıklarını belgeledi.

AKP teşvik ettiği bu ihaleler ile katledilecek hayvan çeşidini arttırdı, her vurulan hayvan sayısına biçilen fiyatla öldürülen hayvan sayısı arttı. Bu ihalelerle sadece yaban keçisi ve yaban domuzu değil, nesli tükenmekte olan çengel boynuzlu dağ keçisi, karaca, kızıl geyik, Anadolu yaban koyunu, ayı ve ceylan öldürüldü.

Doğa Koruma ve Milli Parklar (DKMP) Genel Müdürlüğü 2017-2021 yılları için stratejik hazırladığı plandaki "Sürdürülebilir Avcılık Stratejisi ve Eylem Planlarını hazırlamak, iş ve işlemlerini yürütmek" ifadesiyle hayvanları avlamayı süreklileştirme amacını taşımakta.

AKP öncesinde de hayvanların öldürülmesinden yüzbinlerce lira gelir sağlanmaktaydı. AKP döneminde ranta açılan doğa ve sit alanları arttı ve sermayedarların kaynağı olup yağma, talan edildi. Yine beraberinde tıpkı doğa ve sit alanlarının tahribatıyla bir piyasa yaratılırken, doğadaki canlılar üzerinden "av turizmi" adı altında ayrı bir sermaye sektörü yaratılarak hayvanların katledilmesi üzerinden büyük paralar kazanılmaya devam ediyor.

Yayınlanan rapora göre 2003 yılının Haziran ayında dört kişilik bir ailenin, günlük minimum 14,9 liraya sağlıklı beslendiği, bugün ise bu harcamanın 78.89 liraya çıktığı ifade edildi.

17 Yılda Açlık Sınırı 5.3 Kat Arttı

Birleşik-Metal İş Sendikası 17 yılda açlık sınırının 5.3 kat arttığını belirtti. Yayınlanan rapora göre 2003 yılının Haziran ayında dört kişilik bir ailenin, günlük minimum 14,9 liraya sağlıklı beslendiği, bugün ise bu harcamanın 78.89 liraya çıktığı ifade edildi.

Birleşik Metal İşçileri Sendikası (Birleşik Metal-İş) Sınıf Araştırma Merkezi (BİSAM) hazırladığı raporla 2020'nin Haziran ayının açık ve yoksulluk sınırını açıkladı. Dört kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmesi için aylık 2 bin 367 lira, yoksulluk sınırının ise 8 bin 186 liraya ulaştığı belirtildi.

2003 yılının Haziran ayında dört kişilik ailenin günlük minimum 14,9 lira sağlıklı beslendiği, bugün ise ancak 78,89 liraya sağlıklı beslenebildiğinin belirtildiği raporda; "17 yıllık zaman zarfında açlık sınırı 5,3 kat artmıştır. Aynı dönemde enflasyondaki artış ise 4,6 kat oldu. Açlık sınırındaki artış genel enflasyondan daha fazla arttı" diye ifade edildi.

Raporda da belirtildiği gibi dört kişilik bir ailenin sağlıklı bir biçimde beslenebilmesi için, günlük en az 78,89 liraya, aylık ise 2 bin 367 liralık harcama yapması gerekiyor.

KADINLAR KAZANDIKLARINDAN VAZGEÇMİYOR! İSTANBUL SÖZLEŞMESİ YAŞATIR

21 Temmuz günü pek çok ilin meydanlarında binlerce kadın Pınar Gültekin için sokaklardaydı. Muğla'da Cemal Metin Avcı isimli erkek tarafından katledilen Pınar için sokağa çıkan kadınlar, Pınar için olduğu kadar katledilen her kadın için isyanını sokaklara akıtırken İzmir'deki eyleme yapılan polis saldırısı devletin erkek yüzünü tekrar ortaya koydu. Kadına yönelik şiddet ve kadın katliamına karşı sokağa çıkan kadınlara uygulanan polis şiddeti, devletin tüm araçlarıyla kadına karşı duruşunun bir simgesiydi. Bu simgeyi besleyen ana damara, yani erkek egemen sistemin kadın ve LGBTİ+'lara dönük sistematik saldırılarına son süreçte İstanbul Sözleşmesi'nin feshedilmesi tartışmaları ile tanık oluyoruz. Bu tartışmalara karşı yanıt, Pınar ve katledilen tüm kadınlar için sokağa çıkan binlerce kadınca "İstanbul Sözleşmesi yaşatır" sözleriyle verilirken feshih tartışmalarının altında yatan sebepleri incelemek önemli yerde duruyor.

"Kadınlara Yönelik Şiddet ve Aile içi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadele İlişkin Avrupa Konseyi Sözleşmesi" olarak geçen ve İstanbul Sözleşmesi adıyla anılan sözleşme 11 Mayıs 2011'de İstanbul'da imzalanırken 1 Ağustos 2014'te yürürlüğe girdi. Toplumsal cinsiyet eşitliği ilkesine dayanan sözleşme, kadınların yıllardır erkek egemen sisteme karşı verdikleri mücadelenin önemli kazanımlarından biri kuşkusuz. Bu kazanım, sözleşmenin imzacı ülkeler tarafından uygulanıp uygulanmamasından ziyade, toplumsal cinsiyet eşitliğine dair mücadelenin görünürlüğünü sağlaması açısından önemli. İstanbul Sözleşmesi kadın ve LGBTİ+'ların patriarka ve heteroseksist sisteme karşı baskının bir resmi aslında. Sistem bu baskınca karşı kadın ve LGBTİ+'lar için nefes alma alanları açmak zorunda kaldı. Ancak kendi varlığını sürdürürebilmek için ise bu kazanılmış hakka sürekli olarak saldırdı. Öte yandan

kadın ve LGBTİ+'lar açısından bu nefes alanları mücadelede bir araç olarak önemli bir yere sahip.

Bu anlamda TC tarafından sözleşmenin imzalandığı ve yürürlüğe girdiği süreci incelemek dahi bahsettiğimiz gerçekliği açıklamak açısından yeterli olacaktır. Sözleşmenin imzalandığı ve yürürlüğe girdiği 2011-2014 yılları arasında AB'nin baskısı ile demokratikleşme söylemleri etrafında siyasal konjonktürünü şekillendiren TC/ AKP'nin politikaları, yükselen toplumsal muhalefeti liberal politikalar etrafında etkisiz kılma girişimlerine sahne oldu. İşçi ve emekçiler, Kürtler, kadınlar, Aleviler, LGBTİ+'lar; kısacası toplumsal muhalefetin beslediği ezilen her kesime dönük etkisiz kılma çabalarını liberal politikaları ile şekillendiren AKP'nin 2015 sonrası izlediği hat ise tersi yöne dönerken bugün kazanımlara bir bir el koyma girişimleri de bunun bir parçası. Bu ters dönüş kuşkusuz Türkiye ve dünyadaki siyasal-politik gelişmelerden bağımsız değil. 2011-2014 yılları arasında "Arap Baharı" başta olmak üzere pek çok isyanın patladığı dünyada toplumsal muhalefetin yükselişinin bir parçası yaşadığımız topraklarda Gezi İsyanı'ydı. Bu isyanın en önemli dinamiğini ise kadınlar oluşturuyordu. Bahset-

tiğimiz süreçte kürtajın yasaklanmasına karşı binlerce kadının sokaklara çıkması, "Benin bedenim, benim kararım" demesi sürecin aynasıydı diyebiliriz. Bahsettiğimiz siyasal konjonktürün şekillendiricisi sömürücü, heteroseksist ve erkek egemen sistem gibi gözüke de öznesi bu sistemin hedefinde bulunanlar, toplumsal muhalefetin dinamikleriydi. Bu dinamiklerin etkili parçası olan kadın ve LGBTİ+'ların baskıncı, bahse konu sözleşme ile yumuşatmak zorunda kalan TC/AKP, bugün de izlediği siyasal hattın bir parçası olarak sözleşmeden imzasını çekme tartışmaları yürütüyor.

Hedefte yine kadınlar ve LGBTİ+'lar var!

AKP Genel Başkanı ve cumhurbaşkanı Erdoğan tarafından sözleşmeden geri çekilmek üzere türlü atıfların bulunduğu, AKP Genel Başkan vekili Numan Kurtulmuş tarafından "Nasıl usulünü yerine getirerek imzalanmışsa, usulünü yerine getirerek sözleşmeden çıkılır" sözleriyle bu atıfların desteklendiği ve Vatan Partisi başkanı Doğu Perinçek'in "İstanbul Sözleşmesine kim karşı çıkıyorsa doğru yapıyor" sözüyle meselenin sadece AKP'nin kadın ve LGBTİ+ düşmanlığından ibaret olmadığı gözler önüne seriliyor.

Pek çok çevre kadın ve LGBTİ+ düşmanlığını arşa çıkararak sözleşmeden geri çekilmenin savunusunu yaparken bu savununun en açık halini İslamcı kimliği ile bilinen Türkiye Düşünce Platformu'nun İstanbul Sözleşmesi'nin fesh edilmesi talebiyle Erdoğan'a sundukları rapor ortaya koyuyor. Din, örf, gelenek, töre gibi kavramları kendine dayanak alan raporda, bahse konu İstanbul Sözleşmesi'nin bu kavramlara karşı önemli bir tehdit oluşturduğu ifade edilirken aile kurumunun zedelenmesi tehlikesi ön plana çıkarılıyor. Kadın ve LGBTİ+'ların her türlü şiddet ve ayrımcılıktan korunması ile toplumsal cinsiyet eşitliğinin yaygınlaştırılmasına dair evrensel bir ele alışı amaçlayan İstanbul Sözleşmesi'ne dair Türkiye Düşünce Platformu tarafından kadını aile ile bütünleştiren söylemler, LGBTİ+'lara dönük nefretin en açık ifadelerle dile getirilişi bir kez daha kadın ve LGBTİ+ mücadelesinin kesişim noktalarını ortaya koymaktadır. Heteroseksist ve erkek egemen sistemin iç içe geçmişliğine karşı kadın ve LGBTİ+ mücadelesinin ortaklaşalığını savunusuna dair bu rapor bile başlı başına yeterlidir!

Toplumsal cinsiyet eşitliğinin "cinsiyetsizliğe varan bir ideoloji"yi desteklediğini büyük bir korkuyla raporlarına geçenler, kadını şiddet sarmalında yok etmeyi de es geçmemektedirler. İstanbul Sözleşmesi'nin feshine dair bunca tartışmanın gündemde olduğu süreçte kaybedilen, katledilen ve şiddete uğrayan kadınların bu denli gündemde olması da sürpriz değildir. Kazanımlarımıza el koymaya çalışanlar, erkek eliyle de yaşamın her alanından bizi yok etmeye çalışıyorlar.

Ancak bunun o kadar da kolay olmadığını Pınar için sokaklara ve meydanlara akan binlerce kadın göstermiştir. Kazandıklarımızdan vazgeçmeyeceğimizi, kazanacaklarımızın yolunu açacağımızı ve onların kaybedeceğini kadın dayanışması ve kadın mücadelesi ortaya koymaya devam etmektedir.